

Maskulinitet i skolehverdagen

En sprogpsykologisk undersøgelse af tre unge drenges maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser i deres hverdagsinteraktioner

Af: Ida Marie Fredshavn

Vejleder: Lian Malai Madsen

Afleveret den: 02. Juni 2025

Antal anslag: 136.978, 58 normalsider

Masculinities at school

A psycholinguistic investigation into the masculinity-related identity practices of three adolescent boys in their everyday interactions.

Abstract

This thesis explores how three boys in a Danish lower secondary school negotiate and express masculinity-related identity practices in their everyday interactions. Drawing on a linguistic ethnographic approach, the study is part of the EDUCABLE research project at the University of Copenhagen and combines fieldnotes, interviews, and audio recordings. The analysis is grounded in gender constructivist theory (Butler, 1990; Connell, 2005; Søndergaard, 2024), as well as sociolinguistic theories on humor, stylization, and double-voiced performance (Billig, 2005; Coupland, 2007; Bakhtin, 1981). Theoretically, masculinity is approached as socially and discursively constructed, with hegemonic masculinity functioning as a discursive resource (Connell & Messerschmidt, 2005). The boys, William, Thor, and Louis, each express different forms of masculinity. William expresses a somewhat hard and competitive masculinity; Thor expresses a somewhat reluctant but also resilient masculinity; and Louis expresses a more risk-taking and norm-challenging masculinity. Despite these differences, they all employ similar linguistic practices, notably humor, stylization, and double-voiced performances, which serve both to align with and distance themselves from hegemonic ideals such as emotional restraint and authority. Humor emerges as a central interactional tool that allows the boys to experiment with boundaries while maintaining emotional distance, creating an ambivalence in their gendered expressions. This ambivalence raises questions about whether such practices challenge or reproduce normative masculinity. The findings suggest that humor functions as a regulatory mechanism that both enables and limits the boys' expressions of masculinity, especially concerning emotional investment.

Indholdsfortegnelse

Indledning.....	4
Teori	6
<i>Kønskonstruktivisme.....</i>	<i>6</i>
Tegnet på kroppen.....	8
Maskulinitet	10
<i>Humor; ikke-grin og banal humor som værktøjer for social orden.....</i>	<i>12</i>
<i>Tostemmighed og stilisering.....</i>	<i>14</i>
Metode	17
<i>Sproglig etnografi.....</i>	<i>17</i>
EDUCABLE data.....	19
Analyse.....	20
<i>William - den hårde maskulinitet</i>	<i>20</i>
Bro jeg tror jeg har min menstruation.....	24
Shit thats deep bro	29
Williams maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser	32
<i>Louis - den risikovillige maskulinitet</i>	<i>33</i>
Folk tror bare du er racist	37
You need to grow up dude	41
Louis' maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser	44
<i>Thor - den tilbageholdende maskulinitet</i>	<i>45</i>
Oh fuck	49
I det mindste er jeg da socialt god	52
Thors maskulinitetsorienterede identitetspraksisser	55
Diskussion.....	56
<i>Orienteringen mod en hegemonisk maskulinitet</i>	<i>56</i>
Humor som interaktionel strategi	58
Ambivalens i maskulinitetsudtryk	59
<i>Metodiske overvejelser.....</i>	<i>60</i>
Konklusion.....	61
Appendix	62
Transskriptionsnøgle.....	62
Bibliografi	63

Indledning

Køn er allestedsværende, fortalte en lektor mig engang. Køn er en af de ting, der kan synes usynlig, men graver man lidt i lakken vil man opdage, hvor meget det egentlig betyder for vores væren i verden. Som Søndergaard (2024: 29) skriver, så er det i sproget, at kønnet findes og ”i sproget udtrykkes det menneskelige i kønnet form”. I de seneste årtier har køn og maskulinitet været genstand for omfattende forskning inden for humaniora og samfundsvidenskab. I takt med, at en klassisk, biologisk forståelse af køn er blevet udvidet med sociale og diskursive modeller, har der åbnet sig et rum for at undersøge, hvordan maskulinitet faktisk praktiseres og forhandles i hverdagslivet. Denne afhandling placerer sig i dette rum og undersøger, hvordan unge drenge i en københavnsk skole forhandler og giver udtryk for maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser i deres interaktioner. Min medvirken i forskningsprojektet EDUCABLE på Københavns Universitet, ledte mig til at få indblik i, hvordan hverdagen ser ud på en folkeskole på Amager. På skolen observerede jeg, hvordan drengenes interaktioner ofte tog form af drillerier eller grove udtalelser, og jeg undrede mig over, hvordan drengenes interaktionelle praksisser kunne ses i lyset af kønskonstruktion. Flere studier har påvist, hvordan maskulinitet og kønsnormer kommer til udtryk gennem sproglige praksisser, hvor humor eller flerstemmighed indgår. Korobov (2005) viser i sin diskursanalytiske undersøgelse, hvordan unge amerikanske drenge bruger ironi som et redskab til både at tilslutte sig og distancere sig fra stereotype maskuline idealer. Korobov (2005) argumenterer for, at ironi som sproglig praksis gør, at drengene kan artikulere problematiske udsagn, som sexismen og homofobi, uden at tage fuldt ejerskab. Ironien fungerer som en måde, hvorpå drengene leger med normerne og samtidig opretholder en socialt acceptabel distance til de normative krav, hvilket er centralt i socialiseringsprocessen mod voksenlivet (Korobov, 2005: 242). Baseret på sproglig etnografiske undersøgelse fra en taekwondoklub på Nørrebro, fremhæver Madsen (2015) hvordan legende og drilsk interaktion ofte involverer kønspositioneringer og at det især er blandt drengene, at en mere eksplicit orientering mod konkurrence finder sted. Madsen (2015) argumenterer, at drillerier og seksuelle hentydninger ikke blot fungerer som underholdning, men som sociale mekanismer der monitorer kønsnormer og gruppefællesskaber. Fælles for både Korobov (2005) og Madsen (2015) er deres blik for det hverdagslige og performative i kønsudtryk. Dette udbygges yderligere af Bodó et al. (2019), der med udgangspunkt i samtaler

blandt unge mænd på kollegieværelser i Budapest, viser hvordan maskulinitet ofte bliver til gennem flerstemmighed og sprogbrug præget af ironi, imitation og ekskluderende sprog. Mændene bruger sexistiske og homofobiske udtryk ikke nødvendigvis for at udtrykke deres holdninger, men som et disciplineringsredskab. Bodó et al. (2019) viser, hvordan denne sproglige praksis ikke udfordrer magtstrukturer, men snarere reproducerer dem med nye midler. Det peger på, at sproglige praksisser som ironi og imitation, fungerer som diskursive værktøjer til at markere og opretholde maskuline positioner. I skolekontekster er det også blevet undersøgt, hvordan maskulinitet spiller en rolle i unge drenges skolepræstationer. Jonsson (2014) undersøger, hvordan ideen om drenges "antiskolekultur" i svenske uddannelsesdiskussioner fungerer som et master-narrativ om drenge i skolen, i stedet for at være et udtryk for indre værdier, som hegemonisk maskulinitet som forståelsesramme, giver udtryk for. Jonsson (2014) viser, hvordan nogle drenge strategisk giver udtryk for en antiskolepositionering som beskyttelse mod skam over lav faglig præstation. I stedet for at se lav motivation som et udtryk for indre værdier, viser Jonsson (2014), hvordan antiskoleattituder kan fungere som performative ressourcer og som noget, drengene aktivt bruger til at positionere sig i hierarkier og sociale relationer. Disse eksisterende studier bidrager samlet set med væsentlig viden om, hvordan unge drenge performer maskulinitet i hverdagslivet, både i og uden for institutionelle rammer, gennem brug af humor, ironi og flerstemmighed. Men der er fortsat behov for dybere indsigt i, hvordan disse maskulinitetspraksisser konkret udspiller sig i sproglig interaktion blandt unge i det danske uddannelsessystem.

Denne afhandling bygger videre på denne forskningsmæssige tradition og trækker særligt på kønskonstruktivistiske perspektiver (Butler, 1990; Søndergaard, 2024), teorier om maskulinitet (Connell, 2005; Lawson, 2023) samt sociolingvistisk teori inden for humor, stilisering og tostemmig performance (Billig, 2005; Coupland, 2007; Bakhtin, 1981). Med afsæt i sproglig etnografisk data fra EDUCABLE-projektet undersøger jeg, hvordan de tre drenge, William, Louis og Thor, forhandler kønsidentitet gennem sproglige praksisser i deres hverdag på en folkeskole på Amager. Gennem en analyse af feltdagbøger, media go-along-samtaler og lydoptagelser belyses, hvordan maskulinitet ikke kun bliver reproduceret, men også forhandlet og subtilt udfordret gennem sprogbrug og interaktion. Ved at koble den teoretiske ramme med den sprogligt etnografiske metode, søger afhandlingen at bidrage med en nuanceret forståelse

af, hvordan maskulinitet i praksis bliver gjort og forhandlet blandt unge drenge i et skolemiljø præget af både konkurrence, socialt spil og digitale mediers tilstedeværelse. De unges drenge identitetsarbejde foregår ikke i isolation, men i et landskab præget af sociale, kulturelle og digitale normer og det er netop i dette landskab, at drengenes stemmer, stiliseringer og humoristiske performances får betydning. Jeg vil derfor i løbet af denne opgave forsøge at svare på spørgsmålet:

Hvordan kommer maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser til udtryk hos tre unge drenge i deres hverdagsinteraktioner i skolen? Og hvilken betydning kan det have?

Teori

Kønskonstruktivisme

Til at undersøge maskulinitetsrelaterede identitetsaspekter, må der først angives en forståelse for, hvad maskulinitet er, i forhold til køn. Køn er ikke et skarpt defineret begreb, det er komplekst, nuanceret og omfatter mere end de organer man er født med. I det engelske sprog og litteraturen skelner man køn i ordene "sex" og "gender", det biologiske og det socialt forankrede køn. Eksempelvis Mary Talbot (2019), der i sin bog "Language and Gender" definerer begreberne således:

"According to the sex-gender distinction, sex is biologically founded, whereas gender is learned behavior. Basically, sex is a matter of genes, secretion of hormones, and physical developments that result from them. (...) Gender, by contrast, is socially constructed; it is learned. People acquire characteristics that are perceived as masculine or feminine". (Talbot, 2019: 7)"

Køn er altså ifølge Talbot (2019) todelt. Her er det socialt forankrede køn ikke bare det man føler sig som, men også i høj grad det man som individ konstruerer, og som samtidig også bliver konstrueret af samfundet. Lawson (2023: 20) fremhæver det sociale køn som et fænomen, der bygger på ens biologiske køn, men som kommer til udtryk gennem sociale handlinger; *"it is the fluid and dynamic assemblage of behaviors, practices, traits and attributes that people use and adopt in their everyday lives that allows them to be 'read' as masculine or feminine"* (Lawson, 2023: 20). Maskulinitet og femininitet er dermed ifølge Lawson (2023) og Talbot (2019)

fænomener hos individet, der bliver betragtet af andre, og de fortolker køn ud fra konstruerede og tillærte attributter, handlinger og udtryk.

I sin teori om køn, definerer Judith Butler (1990) køn som performativt. Sociolog Christel Stormhøj angiver hende for at være ”kønnets regerende dronning” med hendes store indflydelse på nutidig kønsforskning (Stormhøj, 1999: 53). Ifølge Stormhøj er det en central tese hos Butler, at det sociale køn er en fortolkning af det biologiske køn. Ifølge Butler, er køn noget man gør og ikke noget man er, og køn er i sig selv en handling, en gentagelse og en performativ praksis (Butler, 1990: 25). Køn er altså ikke en naturgiven essens, men et produkt af diskursive praksisser. Butler bygger videre på Michel Foucaults (1982) forståelse af subjektivering inden for magt og diskurs, hvor subjektet ikke eksisterer forud for sproget, men at individer og subjekter konstitueres i og gennem sproglige og sociale normer (Stormhøj, 1999: 58). Butler tager også afsæt i Austins (1962) teori om performative talehandlinger, altså det at visse talehandlinger afgiver en bestemt handling, som når præsten siger ”jeg døber dig”. Her bliver talehandlingen ikke bare det, at præsten beskriver en dåb, men han *gør* det også - der sker en handling på baggrund af den sproglige ytring. Det samme mener Butler gælder for køn (Stormhøj, 1999: 58). Køn som performativt, henviser altså til, at køn bliver til gennem performative handlinger og ytringer, der opretholder og konstruerer normerne for, hvad det vil sige at være et bestemt køn (Stormhøj, 1999: 58).

Med afsæt i Butlers teori, definerer Dorte Marie Søndergaard (2024) køn ud fra tegnbegrebets principper i hendes bog ”Tegnet på kroppen”. Søndergaard (2024) giver sit analytiske bud på *”hvad der knyttes sammen, og hvad der adskilles i menneskers og samfundets bestræbelser på at fastholde sociokulturel og sociomateriel orden”* (Søndergaard, 2024:15). Søndergaard (2024) præsenterer begrebet ”Tegnet på kroppen”, som en definition på, hvordan kønskonstruktion fungerer i det moderne vestlige samfund. Adskillelsen og genkendelsen af mænd og kvinder, er ifølge Søndergaard blevet usynligt for os, med brugen af begreberne han og hun, som er noget af det første vi bliver tillært som børn (Søndergaard, 2024: 109). Tegnet på kroppen er derfor et begreb, der søger at synliggøre det usynlige, nemlig det mænd og kvinder bliver konstrueret af; *”alt det mænd og kvinder kan være og leve, og alt det, de ikke kan være og leve, fordi de skal være mænd og kvinder”* (Søndergaard, 2024: 109). Søndergaard peger på Butlers dekonstruering af kønskonstruktion som en konstruktion af

koheræns mellem biologisk køn, socialt køn og begærsretning, altså den seksuelle tiltrækning (Søndergaard, 2024: 43). Butlers dekonstruktion er, ifølge Søndergaard, med et psykoanalytisk teoriafsæt, og hun udbygger dekonstruktionen af kønskonstruktion med det hun kalder *"hverdagslivets betydningskonstruktioner"*;

"Studie, arbejde, socialitet mellem venner eller i parforhold og til egne og andres børn, og alle de øvrige handlesammenhænge og alle de betydninger, der er knyttet til, er også betydningsbærende platforme for det køn, der cirkuleres, begrundes og forhandles" (Søndergaard, 2024: 44)

Kønskonstruktion er altså ikke bare noget man har med hjemmefra og bliver tillært fra forældre og i de tidlige barndomsår, det er også noget der bliver konstitueret i hverdagslivet og gennem sproglige hverdagspraksisser. Søndergaards dekonstruktion af kønskonstruktion består af en komponentmodel med syv komponenter; tegnet på kroppen, begærets retning, positionen i det seksuelle møde, færdighedsrepertoiret, virksomhedstilknytning, den fysiske fremførsel og selvet (Søndergaard, 2024: 45). Søndergaard pointerer, at koblingerne mellem de syv komponenter er det individuelle og kollektive udtryk for køn, som hun holder som åbne begreber, der ikke siger for meget om, hvordan sammenhængen mellem de syv komponenter realiseres, på grund af det hun kalder *"virkelighedens kaos"* (Søndergaard, 2024: 45). Komponenterne kalder hun *"særlige snit i den oplevede virkelighed"* (Søndergaard, 2024: 45) og bygger på empiri-nære og teoretiske overvejelser. Jeg vil ikke benytte komponentmodellen som en stringent analysemodel af de tre unge drenges kønskonstruktion. Jeg vil i stedet benytte Søndergaards begreb *"tegnet på kroppen"* som en forståelsesramme for de tre drenges kønsidentitet og kønsudtryk, ud fra en forståelse af, hvordan Søndergaard benytter kropstegn i sin kønskonstruktivistiske teori.

Tegnet på kroppen

I tegnet på kroppen indgår tegnbegrebet, der fra semiotikken indeholder ideen om, at et fænomen, der repræsenteres af tegn der er til stede, aflæses og fortolkes af interpretanter, der dermed aflæser, at de i mødet med tegnet møder fænomenet (Søndergaard, 2024: 109). Det fænomen, der er tale om i mødet med tegnet på kroppen, er de konsekvenser som kønskonstruktioner har båret med sig, som er relativt afgrænsede mulighedsrum, betydninger, associationer og tolkningsrammer (Søndergaard 2024: 109). Søndergaard kalder mennesker

”konkrete tegnbærere” (Søndergaard, 2024: 110), da vi altså bærer rundt på kroppe, der har iboende kønsforskelligheder, og disse kønsforskelligheder bliver tegn for en social konstruktion og dermed et kropsligt fænomen, der forankrer sig i ’køn’. Hun betegner eksempelvis mandekroppen, som værende betydningsbærende for, hvilken specifik social forventning, der ligger til identifikation af mandekroppen:

”Mandekroppe kan være små, smalskuldrede og med nøgne hårløse brystkasser. Kan individet ikke desto mindre identificeres som mand, vil han alligevel associeres ind i mandekategorien og blive tildelt kulturel position som mandligt mærket, med dertil hørende ret og respektfuld forventning om at gøre brug af træk fra det maskulinitetskonstituerede handlerepertoire” (Søndergaard, 2024: 110)

Dog pointerer hun også, at tegnet ikke kun går fra kroppen til omgivelser, hvor det er folk omkring én, der fortolker køn ud fra individets kropslige tegn. Det er også et fænomen der går indad og fungerer som en forståelsesramme for individet, det hun identificerer som ”selvet” i komponentmodellen;

”Omverdenen spejler enkeltaktører på grundlag af tegnet, og gennem spejlingen og den forbindelse til kroppen gives aktøren tegn til gradvist gennem opvæksten at integrere køn som et af de væsentlige bindemidler i selvet - et af de midler, der kan bruges til at binde oplevelser, tanker, følelser osv. sammen til en nogenlunde stabil og kontinuerlig oplevelse af et selv” (Søndergaard, 2024: 110)

Køn er kropsligt forstået og formet kulturelt (Søndergaard, 2024: 111). Det skal altså forstås på den måde, at når kroppen er mandligt mærket, så indebærer det ikke kun at den er biologisk forankret i hankønnet, men også at den indgår i nogle forståelsesrammer og fortolkningsrepertoarer, der indebærer en vis begrænsning i, hvad han kan som *mand*. Der er kulturelt tillagt nogle attributter og forståelsesrammer til det kropslige tegn, der begrænser og rammesætter forståelsen af det menneske, og det menneskes forståelse af sig selv. Kroppe bliver set som et påskud for kønskonstruktion og kroppe bliver dermed levende tegn i konstruktionen af køn (Søndergaard, 2024: 110).

Køn er, ifølge Søndergaard (2024: 422) *”noget stabilt, der ændrer udtryk”*. Det er stabilt i den forstand, at det er et identificerbart fænomen, der fungerer som tegn på kulturelle

aktørers kroppe. Men kønnet som udtryk kan ændre sig og være dynamisk. Hun pointerer, at i det moderne vesten skal kønsudtryk være dynamiske og have plads til forandring, i modsætning til de traditionelle kønsopfattelser (Søndergaard, 2024: 422). Der findes altså ikke én måde at være kvinde eller mand på. Dog er køn samtidig en forståelsesramme, hvor man som individ er aktør og tegnbærer. Det indebærer, at som eksempelvis mandlig tegnbærer, gør man sig mere forståelig ved at gøre mandlighedskonnoterede udtryk (Søndergaard, 2024: 428). Så selvom kønsudtryk er dynamiske og foranderlige, så hænger kropstegn og køn stadig sammen i en forståelsesramme. Dette fordrer, at kønskonstruktionen bliver skabt ud fra tegnet på kroppen, da tegnet på kroppen danner en forståelsesramme for køn. Da køn altså er noget menneskeligt konstrueret, er det ifølge Søndergaard (2024) ikke tilstrækkeligt at kalde individer mænd eller kvinder, men i højere grad betegne dem som bærer af mandligt eller kvindeligt kropstegn, netop for at sætte fokus på kønnet som konstrueret ud fra semiotiske tegn, vi mennesker bærer på kroppen.

Maskulinitet

Lawson (2023: 27) argumenterer ligesom Søndergaard (2024) at det at være en mand er en vedblivende og konstant proces af at opretholde sin kønsidentitet, ved at opfylde og vedligeholde aspekter af en selv, der i bred forstand bliver set som "maskuline". Maskulinitet, eller mandlighedskonnoterede udtryk (Søndergaard, 2024: 428), er altså nogle bestemte tendenser, attributter, kompetencer, handlinger og markører der gør, at individer med mandlige kropstegn gør sig forståelige som mænd.

I sin bog "Masculinities" præsenterer Connell (2005) begrebet *hegemonisk maskulinitet* som en type af maskulinitet, der i et givet samfund eller en given kultur dominerer. Hun argumenterer, at forhenværende, teoretiske tilgange til maskulinitet, essentialistiske, positivistiske, normative og semiotiske, ikke fungerer tilstrækkeligt. Ifølge Connell (2005: 68-71) er den essentialistiske tilgang for tilfældig, den positivistiske for antagende, den normative for urepræsentativ og den semiotiske for begrænset. I stedet argumenterer Connell (2005) at maskulinitet burde undersøges gennem de processer og relationer, som mænd lever deres liv igennem. Det er ved at kigge på de situationer, de befinder sig i og udøver kønsrelaterede handlinger, at man kan give et billede på, hvad maskulinitet er. Ud fra en tilgang, der baserer sig på, hvordan mænd og kvinder lever et "kønnet liv" kan man definere 'maskulinitet' (Connell,

2005: 71). Connells (2005) definition af maskulinitet er dermed, at maskulinitet er de processer, praksisser, karakteristikker og ”performances”, der bliver tillagt mænd kulturelt og socialt, og som siger noget om, hvordan mænd burde være.

Begrebet hegemonisk maskulinitet (Connell, 2005; Connell & Messerschmidt, 2005) forsøger at rammesætte netop det; hvordan mænd i deres kønnede relationer performer det at være mand. Maskulinitet er dynamisk, og definitionen kan ændre sig over tid, men ifølge Connell er den hegemoniske maskulinitet defineret som:

“the configuration of gender practice which embodies the currently accepted answer to the problem of the legitimacy of patriarchy, which guarantees (or is taken to guarantee) the dominant position of men and the subordination of women” (Connell, 2005: 77)

Hegemonisk maskulinitet er altså forankret i en kønsrelateret praksis, der opretholder mænds dominerende position i samfundet gennem underordningen af kvinder, og også nedgørelsen af minoritetsmænd, som homoseksuelle eller ikke-hvide mænd (Connell, 2005: 76). Det er den maskulinitet i en kultur, som mænd positionerer sig selv i forhold til, og det defineres ikke som bestemte personlighedstyper, men som praksisformer, der opstår i bestemte situationer og inden for en foranderlig struktur af relationer (Connell, 2005: 81). Det hegemoniske maskulinitetsbegreb henviser altså til det fænomen, at der i en kultur findes en dominerende form for maskulinitet, der kan ændres og tilpasses til at kunne opretholde dominans. Hegemonisk maskulinitet består i sig selv ikke af en bestemt række karakteristikker, men i højere grad som et begrebsapparat, der skal forklare, hvordan mænds dominans over kvinder og homoseksuelle mænd opretholdes, og dominerer i et samfund. Begrebet er derfor ”tomt”. De, der ikke lever op til den hegemoniske maskulinitet, inddeler Connell (2005: 78-81) i hhv. underordnet, marginaliseret og medløbende maskulinitet. Underordnet maskulinitet er betegnet som de mænd, der ikke lever op til de normative idealer inden for den hegemoniske maskulinitet, som fx homoseksuelle eller feminine mænd (Connell, 2005: 78). Marginaliseret maskulinitet er mænd, der er placeret i mindreværdspositioner, som handicappede eller ikke-hvide mænd (Connell, 2005: 80). Endelig kategoriserer Connell medløbende maskulinitet, som mænd der indgår i og underkaster sig den hegemoniske maskulinitet for privilegiernes skyld, men samtidig giver udtryk for, at de hegemoniske maskulinitetsidealer er imod deres principper

(Connell, 2005: 79). Maskulinitet skal altså, ifølge Connell (2005) forstås hierarkisk, hvor hegemonisk maskulinitet ligger øverst. Hun pointerer yderligere, at det er de færreste mænd der i realiteten lever op til de hegemoniske maskulinitetsidealer. Hegemonisk maskulinitet er i højere grad en diskursiv praksis mænd orienterer sig imod;

"Men can adopt hegemonic masculinity when it is desirable; but the same men can distance themselves strategically from hegemonic masculinity at other moments. Consequently, "masculinity" represents not a certain type of man but, rather, a way that men position themselves through discursive practices."

(Connell & Messerschmidt, 2005: 841)

Hegemonisk maskulinitet er dermed ikke en bestemt måde at være mand på, der kan tilegnes den enkelte, det er en måde, hvorpå mænd kan positionere sig selv i en given situation. Dermed bliver hegemonisk maskulinitet en position, som mænd kan indtage situationelt.

I sin bog "Language and Mediated Masculinities", definerer Lawson (2023: 30) den hegemoniske maskulinitet i det vestlige samfund, som en maskulinitet tillagt attributterne fysisk styrke, mod, autoritet, aggression, heteroseksualitet, risikovillig adfærd, konkurrerende adfærd, virilitet, følelsesmæssigt tilbageholdende og at være hård. Disse karakteristika er i samfundet positionerede som det, mænd burde være og derfor den ideelle maskulinitet, hvilket bliver opretholdt igennem socialt pres, og en implicit konsensus i samfundet om, at det er det maskuline ideal (Lawson, 2023: 30). Lawson (2023) undersøger, hvordan maskulinitet bliver sprogligt konstrueret og forhandlet på forskellige medieplatforme. Blandt andet identificerer han, hvordan maskulinitet i online manøsfæriske fora, bliver medieret og forhandlet med en rigid disciplinering, selvom disse fora også påstår at være nogle, hvor mænd støtter, rådgiver og guider hinanden; *"not only are masculinities viewed in a hierarchical way, but men who fall outside this hierarchy are ridiculed, abused, and insulted for failing to be the 'proper' kind of men"* (Lawson, 2013:165). Disciplinering af maskulinitet bliver altså ifølge Lawson (2023) blandt andet udført ved brug af latterliggørelse, hvilket relaterer sig til brugen af humor som medierende for den sociale orden.

Humor; ikke-grin og banal humor som værktøjer for social orden

Billig (2005) pointerer, hvordan humor er forbundet med social orden og at humor bruges både som en måde at lave om i den sociale orden, men også til at reproducere den. Humor kan, ifølge

Billig (2005) både skabe og konstruere relationer, men det kan også være hånende og latterliggørende, hvilket gør det til et fænomen fyldt med kompleksitet og ambivalens. Humorresponser som grin, smil eller andre indikationer af morsomhed betragtes som diskursive ressourcer i interaktion, der kan bruges til for eksempel at kommunikere, at man synes noget er sjovt (Billig, 2005). Samtidig kan det Billig (2005: 192) kalder "unlaughter", altså ikke-grin, også bruges retorisk og til at kommunikere at man for eksempel ikke fandt en joke sjov. Ikke-grin defineres af Billig (2005: 192) som: "*a display of not laughing when laughter might otherwise be expected, hoped for or demanded*". Ifølge Jonsson & Franzén (2025) fungerer ikke-grin disciplinerende og som en magtfuldt affektiv praksis i interaktion. I deres undersøgelse af fejlslået humor og reaktion på ikke-grin, kobler de Billigs (2005) syn på humor som forbundet med social orden og Whetherells (2013) syn på affekt som en diskursiv og meningsfuld praksis i interaktion. Affekter, altså følelser, er anset som uløselige fra den sociale interaktion og kontekst. Jonsson og Franzén (2025: 3) forstår dermed humor og ikke-grin som affektive praksisser, der fungerer kontekstuel og er meningsfulde i den situation, det opstår i. Gennem humor, grin og ikke-grin, bliver social orden synliggjort. Ahmed (2010, 2023) påstår, at det at afholde sig fra at grine kan blive brugt som en politisk strategi for undertrykte grupper, ud fra idéen om, at affekter og emotioner konstruerer mening, og er med til at producere subjekter (Ahmed 2010). Ahmed (2023) præsenterer, hvordan rollen som en "killjoy", altså en der nægter at grine, selvom alle andre griner, afslører hvordan humor og det gode humør kan relaterer sig til ulighed; for eksempel når en feministisk killjoy nægter at grine med, som en modstandspraksis (Ahmed, 2023: 1). Til det tilføjer Jonsson & Franzén:

"Just like humor, anti-humor or unlaughter can both challenge and establish norms. While Ahmed's point has proven to be fruitful in the analysis of resistance, we argue that unlaughter also has a disciplinary potential (Bell 2015; Billig 2005; Smith 2009) and that it may be used as a subtle yet powerful tool in mundane conversations." (Jonsson & Franzén, 2025: 20)

Det, at man angiver, hvad der ikke er sjovt, er en diskursiv ressource, der kan fungere som en moralsk vurdering og afskrivelse (Jonsson & Franzén, 2025: 10). Derudover kan man ved fejlslået humor og ikke-grin risikere at blive positioneret som én, der ikke ved, hvornår eller hvordan man skal joke, hvilket bliver anset som at blive positioneret som "the strange other"

(Jonsson & Franzén, 2025: 13; Smith, 2009; Wickberg, 1998). I deres undersøgelse pointerer de blandt andet, hvordan practical jokes er særligt udfordrende for den, der bliver udsat for den (Smith, 2009; Jonsson & Franzén, 2025). Hvis man er udsat for en practical joke, samtidig med at bliver inviteret til at grine af den (Billig 2005), bliver man sat i en position af at skulle grine af sig selv (Jonsson & Franzén 2025: 10). Bliver en joke derimod ikke anset som humor, så er den bedste strategi til at redde ansigt ifølge Bell (2017), ikke at forsøge at reparere. Det til trods for, at i normal eller seriøs interaktion er reparation designet til at genetablere intersubjektivitet, altså en fælles forståelse, der hvor det gik galt. Et forsøg på ikke at reparere fejlslået humor bliver anset som en strategi for netop at opretholde den sociale relation (Bell, 2017; Jonsson & Franzén, 2025).

Franzén & Jonsson (2024) præsenterer også det de kalder banal humor. Banal humor er defineret som en type af humor, der går ubemærket hen, gennem eksempelvis stilisering (Coupland, 2007) eller ved at udtale ord med en lidt sjov stemme (Franzén & Jonsson, 2024: 4). Det er altså en mild form for humor, der også anses som en affektiv praksis og fungerer ligesom ikke-grin; som en fundamental, diskursiv ressource, der opretholder eller udfordrer normer og social orden (Franzén & Jonsson, 2024: 5). Ifølge Jonsson & Franzén (2025, 2024) er ikke-grin og banal humor former for affektive praksisser der er vigtige at undersøge, for at få en forståelse af, hvordan social orden bliver skabt. Både som disciplinerende redskaber og som en måde at opretholde, men også udfordre normer, selvom det bliver gjort næsten usynligt og subtilt.

Tostemmighed og stilisering

I en humoristisk performance kan en taler påtage sig en anden stemme end sin egen, hvis det humoristiske eksempelvis er en gengivelse af noget en anden har sagt eller stiliseringer, som Franzén & Jonsson (2024) nævner. I den Bakhtinske (1981) tradition er *stemme* ikke blot et spørgsmål om, hvem der taler, men snarere en talerposition, hvor flere stemmer kan eksistere i samme ytring og danne et dialogisk rum. Det er gennem disse stemmer, at sociale figurer og kontekstuelle betydninger manifesterer sig (Andersen, 2010; Bakhtin, 1981). Dette hænger sammen med begrebet *heteroglossia*, som betegner sproglig mangfoldighed og variation, med de mange sociale og ideologiske stemmer, der er til stede hver gang vi anvender sproget

(Andersen, 2010). Bakhtin (1981) beskriver sprogbrug som præget af en dobbelt dynamik: en centripetal kraft, der drager kendetegn, normer og strukturer ind mod et centralt punkt, der standardiserer sprog, og en centrifugal kraft, der trækker sproget væk fra det centrale punkt, i retning af variation og nyskabelse (Bakhtin, 1981: 667-668). Det er i den centrifugale kraft, hvor sprogvariation opstår, blandt andet gennem brugen af stemmer. I de fleste sproglige praksisser er talers stemme aldrig isoleret, men bygger også på andres stemmer, og det er netop dette, der forstås som *double-voicing*, oversat til *tostemmighed* hos Andersen (2010). Tostemmighed viser, hvordan talere anvender andres ord i deres egne ytringer, og hvordan disse stemmer interagerer enten i harmoni, i modsætning til eller som afbøjninger fra hinanden (Andersen, 2010; Bakhtin, 1981).

Andersen (2010) identificerer hos Bakhtin (1981) tre former for *tostemmighed*: stilisering, parodi/ironi og skjult dialog. Ved stilisering er stemmerne konvergerende, det vil sige, at taleren gengiver en anden stemme på en måde, der ikke nødvendigvis tager afstand, men snarere reproducerer den i en kunstnerisk eller billedlig form. Ved parodi/ironi er stemmer derimod divergerende; taler siger ét, men mener noget andet, og der skabes og mærkes en tydelig afstand mellem de to stemmer. Den ene stemme gøres til genstand for latterliggørelse eller kritik gennem en mere aktiv stemme. Den tredje form, skjult dialog, indebærer en opmærksomhed på en fraværende tredje part, fx en lytter uden for samtalen, og dette afspejles i ytringens udformning. Andersen (2010: 15) fremhæver interaktioner i offentlige rum som eksempler på skjult dialog, hvor tilstedeværelsen af en skjult tredjepart viser sig i interaktioner, og man kan høre på samtalen, at deltagerne er klar over, at der er andre til stede. Gennem det Bakhtinske begrebsapparat bliver det altså tydeligt, at sprogbrug ikke blot handler om at sende et budskab, men om at forhandle positioner, relationer og identiteter i interaktionen med andre stemmer (Andersen, 2010).

Jeg vil fokusere yderligere på stiliseringer som en form for *tostemmighed*, hvor stemmerne konvergerer i højere grad, end ved den ironiske *tostemmighed*. Stiliseringer er små interaktionelle performances, som skal give udtryk for en bestemt mening i en bestemt kontekst (Coupland, 2007). Stiliseringer er knyttet til det Agha (2005) kalder *registergørelse*, hvor bestemte sproglige stile gennem gentagelse og social genkendelse opnår en tilknytning til bestemte sociale betydninger og figurer. Forskellige former for sproglige stile får dermed

indeksikaliserede værdier, gennem en sådan registergørelse (Agha, 2005: 38). Coupland (2007: 154) definerer stiliseringer inden for ni punkter:

- stiliseringer projekterer personaer, genrer og identiteter, der umiddelbart adskiller dem fra den situationelle interaktion
- de er fundamentalt metaforiske, der trækker på stereotypiserede semiotiske og ideologiske værdier, der kommer fra andre grupper, situationer eller tidspunkter
- de er refleksive og anses som værende en metakommunikativ måde at henlede opmærksomheden på ytringens modalitet
- modtager skal kunne aflæse meningen med den projekterede persona eller genre
- de fordrer en sammenligning og reevaluering af de metaforiske og reelle identiteter, der findes hos både taler og lytter
- de bringer et lag af en anden social kontekst ind i interaktionen, hvilket angiver nye og adskilte identiteter og værdier fra den nuværende sociale kontekst
- de er kreative og performede, og kræver dermed en vis læringsproces
- de er ofte overdrevne gengivelser af den lingvistiske stil, der bliver performet
- de er strategisk uautentisk sprogbrug.

Stiliseringer gør altså mange ting i interaktionen og fungerer som små brud på den igangværende sociale og situationelle kontekst. Ifølge Coupland (2007) er stiliseringer dermed måder, hvorpå talere forhandler sociale identiteter og betydningen af disse i interaktion. Ved at kigge på, hvordan talere benytter uautentisk sprogbrug i stiliseringer, er det altså muligt at få et indblik i, hvordan talere forhandler og benytter sig af de identiteter stiliseringerne er bundet op på, samt muligt at undersøge, hvordan disse identiteter evalueres i interaktion. Ifølge Coupland (2007: 111) har praksisorienterede teorier om social identitet ofte set bort fra det subjektive og affektive aspekt af interaktion, imens deskriptive og kognitivistiske teorier om social identitet ikke inddrager praksis i undersøgelsen om, hvordan talere forhandler og projekterer sociale identiteter. For at undersøge de sociale identiteter, der projekteres i interaktion, er det derfor nødvendigt at inddrage subjektivitet og affekt i projektionen af sociale identiteter i praksis. Graden af *investering* skal inddrages i projektionen af sociale identiteter:

"Projecting a social identity is not the same as feeling or living a social identity with personal investment in it and felt ownership of it - if identities can in fact be

‘owned’. (...) Like all discursive acts, acts of identity need to be woven into particular social contexts. Their meanings will reflect their contextual placement and shaping.” (Coupland, 2007: 110-111).

Dermed kan stiliseringer ses som affektive praksisser, ligesom humor og ikke-grin, der med taleres investeringsniveau i disse stiliseringer viser, hvordan sociale identiteter forhandles og evalueres kontekstuel i interaktion.

Med afsæt i kønskonstruktivisme og interaktionelle praksisser som humor, stilisering og tostemmige performances, vil jeg undersøge, hvordan maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser hos de tre unge drenge Louis, William og Thor, kommer til udtryk i deres hverdagsinteraktioner. Denne kvalitative undersøgelse baserer sig på sproglig etnografisk data fra forskningsprojektet EDUCABLE på Københavns Universitet. Jeg vil i det nedenstående afsnit give en teoretisk gennemgang af min metodiske tilgang, samt en præsentation af hvad EDUCABLE-projektet er.

Metode

Sproglig etnografi

Denne undersøgelse bygger på sproglig etnografiske data fra EDUCABLE-projektet som tager afsæt i sproglig etnografi. Den sproglig etnografiske metode giver muligheder for at få et indgående indblik i, hvordan sproglige og sociale processer fungerer i forskellige miljøer og kontekster. Metoden bygger på en kombination af etnografisk metode, hvor man udfører observationer og interviews, og mikroanalyser af optaget interaktion, ved brug af samtaleanalytiske værktøjer og lingvistik (Snell, Shaw & Copland, 2015). Ifølge Rampton, Maybin & Roberts (2015) er den brede konsensus blandt forskere, der sammenlægger den etnografiske og lingvistiske metode, at kommunikationskontekster bør undersøges og ikke bare antages:

”Meaning takes shape within specific social relations, interactional histories and institutional regimes, produced and construed by agents with expectations and repertoires that have to be grasped ethnographically” (Rampton, Maybin & Roberts, 2015: 18)

For at få en indgående forståelse af betydningsskabelse i lingvistiske undersøgelser, er et etnografisk perspektiv, der bidrager med forståelse for sociale relationer og sammenhænge, nødvendigt. Sproglig etnografi bygger på et dialogisk perspektiv på sprog, som bl.a. Linell (1998) differentierer fra et monologisk perspektiv. I stedet for at se sprog som faste størrelsesbundne processer, der allerede findes inden for den kommunikative proces, betragtes sprog som et dynamisk fænomen, i den forstand at sproglige tegn får deres betydning i konkrete interaktionssituationer. Fra det dialogiske perspektiv bliver sprog, kognition og kommunikation set som gensidigt afhængige (Linell, 1998). Et lignende sprogsyn afspejles i begrebet 'linguaging' som Jørgensen (2008: 169) eksempelvis beskriver det. Her understreges det, at sprogbrugere benytter sig af de sproglige udtryk og færdigheder, der er tilgængelige for dem, til at kommunikere noget bestemt. Når Linell (1998: 48) definerer sprogperspektivet som dialogisk, fordrer det dermed også, at kommunikative handlinger er påvirket af hinanden, og at de er situationelt forankret. Men selvom kommunikation er situationel, så er kommunikative handlinger også udtryk for de sociokulturelle opfattelser og forventninger, der findes hos sprogbrugere. Sprog bliver altså af Linell (1998: 48) fremhævet som et "sociokulturelt artefakt" der medierer kommunikation og kognition.

Med sproglig etnografisk metode opnår man en undersøgelse af sprog, der netop fokuserer på sprog i kontekst gennem interaktionelle undersøgelser, og et indblik i de sociokulturelle processer og aspekter, der finder sted og kommer til udtryk i forskellige sociale grupper. Sproglig etnografi er en interdisciplinær metode, der består af data som feltdagbøger, interviews, interaktionelle optagelser og relevante dokumenter, hvor etnografiske observationer giver en rig indsigt i kontekstuelle forhold i kombination med mikroanalyser af interaktion (Madsen, 2018). Med sproglig etnografi kan man dermed få indsigt i forbindelser, der findes mellem de praksisser, der finder sted i interaktionen, samt de historiske og sociokulturelle aspekter, der kan knyttes til de ressourcer aktører trækker på (Madsen, 2018). De mikroanalytiske aspekter af interaktion, bygger på samtaleanalytiske fænomener, som blandt andet *turtagning*, dvs. hvordan talerture designes, samt hvornår og hvordan talere tager en tur (Drew, 2013; Clayman, 2013), *sekventiel analyse*, dvs. hvordan ture organiseres i første pardele, anden pardele, med post-, præ- og indskudte sekvenser (Stivers, 2013) og *præference*, dvs. hvordan talehandlinger forholder sig til hinanden (Pomerantz & Heritage, 2013). Derudover

er det relevant at inddrage hvilke aktiviteter, der er relevante for situationen, hvad deltagerne er engageret i under samtalen, hvor interaktionen finder sted, hvem der er til stede, hvilke relationer der findes mellem samtaledeltagerne og hvordan de gøres relevante i samtalen, samt hvilken type samtale, der er tale om (Madsen, 2018: 395). De etnografiske observationer giver et indblik i relationer og en bredere forståelse af situationerne, end hvis man blot havde et lingvistisk datasæt, med interaktionel data.

EDUCABLE data

Min undersøgelse bygger på data fra forskningsprojektet EDUCABLE på Københavns Universitet. EDUCABLE undersøger uddannelsessocialisering i nutidens digitaliserede samfund, med sproglig etnografisk fokus på udskolingselever i en folkeskole på Amager i København. Gennem sproglig etnografisk materiale bestående af feltdagbøger, interviews med elever og lærere, lydoptagelser og brug af sociale medier gennem media go-along-samtaler (Jørgensen, 2016), undersøger EDUCABLE hvordan digitale fællesskaber muligvis påvirker unges syn på fremtids- og uddannelsesmuligheder. Projektets forskningsspørgsmål rækker fra at undersøge, hvordan ideer om uddannelse og uddannelsesmestring (educability) skabes og udleveres blandt skoleeleverne, til hvilke udfordringer disse undersøgelser belyser i det nutidige masseuddannelsessystem (se Madsen, 2024). Min undersøgelse supplerer det overordnede formål ved at fokusere på et kønsperspektiv, der kan relateres til ideer om uddannelse og educability i de unges skolehverdag. Som en del af forskningsprojektet, har jeg deltaget i feltarbejdet på skolen på Amager, hvor jeg selv lavede observationer og media go-along-samtaler. Media go-along-samtaler er en type samtale, hvor man sammen med eleven kigger på deres telefon eller computerskærm og snakker om, hvad der sker eller hvad de kigger på, samtidig med at man skærm- og lydoptager (Jørgensen, 2016). Under disse samtaler var fokus på deres brug af sociale medier, og vi fik derfor indblik i, hvad de unge ser af indhold, og hvad de bruger sociale medier som Snapchat, Instragram, TikTok og YouTube til. Vi fik også et generelt indblik i, hvordan de unge bruger deres telefon og til hvilke formål.

Jeg har valgt at fokusere på tre drenge fra de to 9. klasser forskningsprojektet fokuserede på. De tre drenge kalder jeg William, Louis og Thor, og jeg valgte at fokusere på netop disse tre, da jeg under media go-along-samtaler fik et indtryk af deres forskellige maskulinitetsudtryk. Jeg vil ud fra de sproglig etnografiske data bestående af feltdagbøger,

lydoptagelser, interviews og media go-along-samtaler portrætter de tre drenge ud fra interesser, relationer og kønsudtryk, med henblik på, hvordan de hver især udøver et forskelligt maskulinitetsudtryk. Jeg vil dernæst se nærmere på nogle interaktionelle uddrag for at få et dybere og mere kvalitativt indblik i, hvordan deres maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser kommer til udtryk. Til sidst, vil jeg diskutere hvorvidt disse tre drenge udtryk for maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser kan sammenlignes og stilles op i et kønskonstruktivistisk perspektiv.

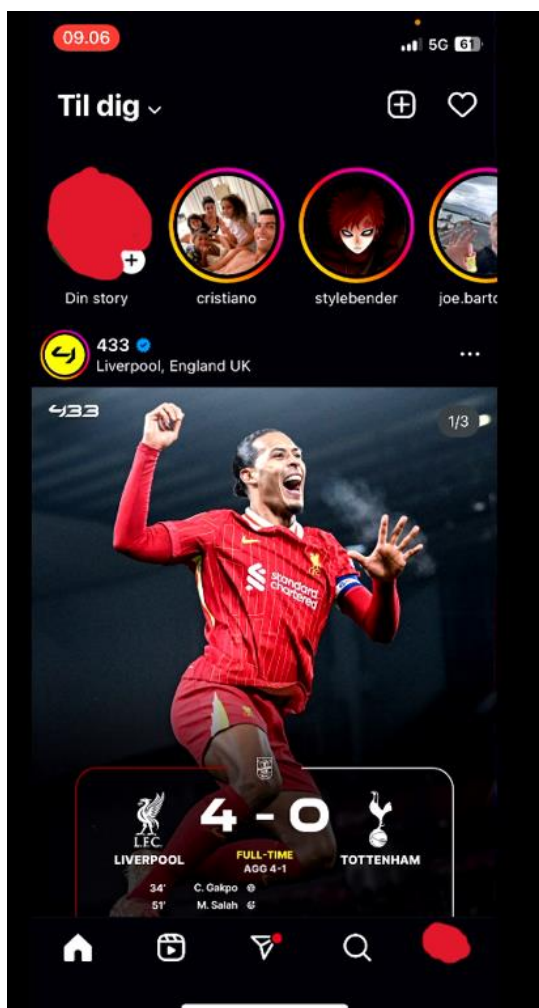
Analyse

Min analyse vil være en kombination af sprogligt etnografiske observationer af drengenes maskulinitetsudtryk, og nærsproglige mikroanalyser af interaktionsuddrag med udgangspunkt i maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser. Datauddragene til interaktionsanalyserne er valgt på baggrund af, at være på den ene eller anden måde udtryk for det maskulinitetsudtryk der bliver portrætteret. På grundlaget af den større datasamling og mine observationer, valgte jeg disse uddrag, fordi de fungerer som typiske eksempler på hverdagspraksisser. Jeg valgte dem også, fordi de alle er eksempler på normoverskridende adfærd, hvilket var udbredt hos drengene på skolen på Amager. Jeg ville kigge nærmere på, hvordan sådanne normoverskridende tendenser kunne have forbindelse til deres maskulinitetsudtryk og hvorvidt, disse normoverskridelser kan ses i perspektivet af maskulinitet i forhold til, hvordan de kommer til udtryk. Beskrivelser i portrætterne er understøttet af transskriberet data fra lydoptagelser, uddrag fra feltdagbøger og skærm billeder fra media-go along-samtaler. Alle transskriberede datauddrag jeg referer til findes i bilag 1 og jeg har fulgt simple transskriptionskonventioner med inspiration fra Hepburn & Bolden (2013), præsenteret i appendix.

William - den hårde maskulinitet

William giver udtryk for en stor passion for fodbold og at spille fodbold, og sporten fylder meget i hans liv. Hans sociale medier og samtaler er ofte præget af fodbold eller træning, hvad enten det handler om hans egen træning, fodboldspilleres opslag på Instagram eller videoer af ham selv fra kampe. I frikvartererne finder man ham næsten altid i skolens sportshal, hvor han spiller fodbold med sine klassekammerater. Ud over fodbold og sport, har William en interesse for

musik, især rap. Han lytter til kunstnere som Travis Scott og Blanco, begge rappere, og har overvejet at lave sin egen musik sammen med en ven. På selvoptagelser hører man ham ofte rappe små fraser eller vers (bilag 1, uddrag 1: 2). William går ofte i sports-relateret tøj som sweatpants og hoodies, samt tøj fra populære brands. I en media go-along-samtale så jeg hans Instagram. I eksempel 1 ser vi Williams forside, som det første der dukker op, da han åbner Instagram.

Eksempel 2

Eksempel 1

Williams forside viser primært fodboldrelateret indhold og blandt de brugere han følger, er mange af dem sportssider. Derudover kan vi på eksempel 1 se de stories han får præsenteret fra de brugere han følger, som blandt andet Cristiano Ronaldo, en kendt fodboldspiller. Han følger også brugeren "stylebender", en MMA-kæmper ved navn Israel Adesanya. Eksempel 2 er en 'story' (en måde at lægge billeder op på Instagram) fra rapperen Blanco, som han viste mig under samtalen, da jeg spurgte ham hvem han følger på Instagram. Han fortæller at han også

følger rapperen Travis Scott og han giver udtryk for, at rappere og fodboldspillere er nogen han ser op til. Sport fylder meget på Williams Instagram, men det fylder også en del i hans hverdagsinteraktioner. Anne har blandt andet noteret i en feltdagbog, at William og Oliver snakker træning og proteinkilder:

”Mens læreren står lige imellem Oliver og William fordi han hjælper Louis, snakker O og W ufortrødent videre om træning mm.

Læreren henvender sig til mig og siger noget opgivende. Jeg fornemmer at det er noget i retning af ”hvad kan man gøre?”, men jeg kan ikke helt høre hvad han siger og smiler anerkendende og trækker på skuldrene.

William og Oliver begynder nu at diskutere gode proteinkilder.”

(Anne, feltdagbog, 31/01/25)

Ifølge Annes feltdagbog, kommer det her til udtryk, at William og Oliver heller ikke forholder sig til, at læren står i nærheden af dem, imens de snakker om noget ikke-fagligt. Det at læreren henvender sig og ifølge Anne ”siger noget opgivende” tyder på, at det ikke er første gang at William og Oliver snakker om ikke faglige emner i timerne, hvor læreren tydeligvis kan høre det. Det kunne altså være en indikator på, at træning er et emne de ofte taler om. Udover at tale om træning i timerne, så er det også et samtaleemne der kommer op under fokusgruppeinterviewet Lian lavede med William, Noah og Daniel (uddrag 2: 2). De diskuterer sociale medier og træningsmotivation, efter at Lian spørger drengene om, hvad de kunne blive inspireret til på de sociale medier. Daniel bruger udtrykket ”inspiration i livet”, hvilket William griner lidt af. Efter noget afklaring om, hvilken inspiration det drejer sig om, foreslår William og Noah i stedet at kalde det ”motivation” og ”mindsettet” i forhold til træning (uddrag 2: 2). William fortæller mig under media-go-along-samtalen, at han og de andre drenge går meget op i deres fodboldturneringer som de spiller i sportshallen. Han udtrykker det som, at ”det (er) næsten vores liv vi sætter på spil for den kamp” (uddrag 3: 3-5) og at der foregår meget konkurrence mellem drengene. William fortæller, at konkurrenceelementet ikke kun omhandler fodbold, men også når de skal have faglige tests. Han udtrykker, at ”man lige skal bevise man faktisk ikke er dum” og at ”vi skal lige have mere end de andre drenge” (uddrag 3: 3-5). ’Mere’ referer til mere i karakter, og William fortæller, at engang fik en af hans klassekammerater dårligere karakterer end ham, og ”så skulle jeg jo lige håne ham” (uddrag 3: 5). Ifølge William foregår der altså en del

konkurrence mellem drengene, både i frikvartererne og i skoletiden, og han giver udtryk for at tage del i konkurrencen.

I fokusgruppeinterviewet fortæller William om sin tilgang til skolen. Han beskriver hvordan han betragter skolen som et "level" i en spilmetaforisk forstand, og udtrykker, at skolen er en "distrahering fra drømmen" (uddrag 4: 5). Han fortæller, at han har "sat et mål" og det er det mål han "holder" (uddrag 5: 5-6). Skolen bliver ikke en prioritet akademisk, da det i højere grad er et level for at kunne opnå sine drømme. Han fortæller i interviewet, at han gerne vil på STX, en almen gymnasieuddannelse, fordi "det åbner mange porte" (uddrag 6: 6) og fordi mange af hans venner også skal gå der. Her giver han altså også udtryk for, at det, der kommer efter skolen, er vigtigere, og det er de sociale relationer, der bliver prioriteret i Williams udvælgelsesproces. William giver udtryk for et uafklaret, men samtidig afslappet forhold til hans fremtidsplaner. Da Lian spørger, hvad de vil arbejde som, siger han "måske model, måske rapper, måske fodbold, måske businessman, måske advokat" (uddrag 6: 6). Han nævner mange muligheder, der ikke umiddelbart virker som autentiske fremtidsplaner, men måske i højere grad giver udtryk for et afslappet og cool udgangspunkt til sin fremtid. Det kommer til udtryk, at William ser sociale medier og fodbold som mere attraktive veje til succes end skolen og den akademiske vej. Ud fra et konkurrencesynspunkt giver William altså ikke udtryk for, at karakterer er ligegyldige. De bliver brugt til at drille og måle sig med overfor andre, ifølge ham. Dog karakteriserer han det også som "barnligt" at blive "sur over sin karakter", da klassen snakker om, hvilke karakterer de har fået til terminsprøverne (uddrag 7: 7). William giver således udtryk for, at karakterer er vigtige i sammenligningen med andre, men ikke i opnåelsen af karakteren i sig selv. Da Lian under interviewet spørger ind til, hvad drengene bruger deres sociale medier til, fortæller William, at han bruger det til "scout", hvilket henviser til at kigge efter, eller møde "damer", som de udtrykker det (uddrag 8: 7). De sociale medier bliver dermed ikke bare brugt til "inspiration til livet" (uddrag 2: 2-3), men også som platform til deres seksuelle orientering. En anden måde Williams heteroseksualitet kommer til udtryk er i en spisepause, hvor Lian hører William og Oliver sammenligne lugten af fiskefrikadeller med kvindelige kønsorganer;

”Oliver råber op om at det ’lugter af fiske’. Sofie, Maria og Emma griner en del af det. William siger at han nu tror det er fiskefrikadeller og spørger drillende Oliver om han da har prøvet at ’slikke en fiske’”.

(Lian, feltdagbog, 01/11/24)

Denne observation fra Lian giver et billede af, hvordan seksuelle emner bruges humoristisk blandt drengene og pigerne. William giver her udtryk for en drillende tilgang til seksuelle emner over for sin ven Oliver, hvilket er et fænomen der ofte var til stede blandt drengene, nemlig at drille hinanden med deres seksuelle orientering.

William bærer mandligt kropstegn (Søndergaard, 2024) og udviser en hård og konkurrencepræget maskulinitet. Dominans, fysisk styrke, coach-mentalitet og konkurrence er fremtrædende diskurser på hans Instagram. Hans fysiske selvfremførelse (Søndergaard, 2024) foruden hans tøjstil med populære mærker giver også udtryk for en sportspræget maskulinitet. Det hårde maskulinitetsudtryk kan også ses i hans holdning til skolen som værende ”ligegyldig”, men samtidig også noget man skal ”klare” for at kunne komme videre til det man egentlig vil. Her bliver der trukket på en coach-agtig tilgang, hvor det er værdifuldt at kunne tage imod livets udfordringer og ”klare dem”, som udtryk for modstandsdygtighed og udholdenhed.

Jeg vil i nedenstående datauddrag 1 og 2 undersøge Williams maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser gennem hans interaktionelle adfærd med hans venner. I uddrag 1 kan Williams hårde maskulinitetsudtryk siges at komme til udtryk gennem en tilsyneladende humoristisk tilgang til følelser og smerte, hvilket efterlader en ambivalens.

Bro jeg tror jeg har min menstruation

William og Daniel sidder inde i deres klasseværelse og laver skolearbejde imens timen er i gang. De sidder begge med computere og taler om den opgave de er ved at lave, før der er stille i et par sekunder og William derefter uden at virke motiveret af forudgående ytringer, beklager sig over mavekramper:

Uddrag 1: bro jeg tror jeg har min menstruation

1 Will bro jeg har mavekramper bro jeg tror jeg har min
2 menstruation
3 Dan \$hvorfor fhuck har du mavekramper\$
4 Will fordi bro jeg har mens lige nu det derfor f-

5 øh bind skal være gratis til kvinder ↓sn (.) you know?
6 Dan (°arj°)
7 Will bro: altså KIG NU:
8 (...)
9 Will åh jeg har mens bro jeg bløder (.) jeg har købt (...)
10 aldrig nogensinde sig du ikke ved hvordan det er at du
11 sådan siger mens er nemt nu bror fordi nu har jeg mens
12 #og sådan#
13 Dan spurgte
14 Will hh ↑alright pal↑ (.) ↑alright buddy↑ (.) fucking nigger
(William, selvoptagelse 25/02/25)

Linje 1 er Williams første-pardel da han giver udtryk for en beklagelse med "bro jeg har mavekramper". Han lægger tryk på "mave" og kommer derefter med med ytringen "bro jeg tror jeg har min menstruation", der kommer lige efter hans første-pardel. Hans ytring kunne ses som en forklaring, men at have menstruation går ikke op med Williams mandlige kropstegn, og kan derfor siges ikke at være en fyldestgørende forklaring på hans maveonde. Daniels respons i linje 3 "\$hvorfor fhuck har du mavekramper\$" er et spørgsmål, der helt ignorerer Williams tilsyneladende forklaring, samtidig med at han behandler Williams ytring som en, der kan grines af, ved at grine imens han spørger. Der er ikke nogen tydelige intonationssignaler i Williams måde at lave sin beklagelse eller forklaring på, der tyder på at det skulle fungere humoristisk. Alligevel behandler Daniel hans beklagelse som en, der kan grines af, og han ignorerer helt forklaringen. Williams brug af en kvindestemme, der beklager sig over mavekramper ved menstruation, kunne i sin tøjtemmighed være tænkt som værende det humoristiske. Men i Daniels respons er det ikke nødvendigvis tøjtemmigheden, der behandles som humoristisk, det bliver derimod ignoreret. Det, der behandles som grinagtigt er Williams beklagelse. Ydermere bruger Daniel ordet "fuck" med tydelig aspiration, der fungerer forstærkende på hans behandling af beklagelsen som noget markeret. Daniels respons kunne have en grinende stemme og aspiration på ordet "fuck" netop fordi William allerede har behandlet sin egen første-pardel som humoristisk, idet han i hans forklaring har påtaget sig en kvindelig stemme. Ambivalensen kommer til udtryk i Williams påtagede kvinde-stemme men

uden nogen tydelige intonationssignaler. Ytringen er ikke en stilisering i den forstand, at han påtager sig en sproglig stil, det kan i højere grad argumenteres, at der her er tale om en form for banal humor (Franzén & Jonsson, 2024), hvor det humoristiske er meget subtilt. Daniels respons som grinende kunne altså være et tegn på, at han opfanger den banale humoristiske performance, men samtidig ignorerer han den og responderer i stedet på beklagelsen.

Men det lader ikke til, at William giver op så let. I linje 4 fortsætter han sin tostemmige performance med forklaringen "fordi bro jeg har mens lige nu". Han gentager og lægger et tryk på "mens", uden at ændre sin intonation og fortsætter dermed den subtile tostemmige performance af en kvindestemme. Det fungerer også som en afvisning af Daniels spørgsmål som et reelt spørgsmål, men behandler derimod Daniels respons som en fejlfortolkning af Williams forklaring på sin beklagelse som en joke.

I linje 5 udvider William sin forklaring på sit maveonde med en påstand om, at "det derfor f- øh bind skal være gratis til kvinder". Her giver William udtryk for at lege med den epistemiske status, der kommer til udtryk gennem hans forklaring. Epistimicitet i samtaler betegner den viden, der ligger mellem samtalepartnere, og epistemiske standpunkter kommer til udtryk ud fra den viden taler giver udtryk for at have (Heritage, 2013). Gennem epistemiske standpunkter refererer talere til deres epistemiske status, hvilket henviser til de rettigheder talere har i samtaler, til at kunne vide noget om noget. William tager her et epistemisk standpunkt ved at referere til ham selv, som en der har menstruation, og derfor har mere ret til at kunne tage et feministisk og woke standpunkt. Tostemmigheden i hans forklaring giver ham på den ene side lov til at tage det standpunkt, fordi han selv i kraft af den stemme han performer, giver udtryk for at have epistemisk status til det. På den anden side er det en leg, der også kan fungere parodierende (og dermed indeholder et nedgørende element), da det er på et tydeligt useriøst grundlag. Williams brug af tostemmighed til at udtrykke et standpunkt i et feministisk debattema kunne altså både signalere en anerkendelse af, men også en latterliggørelse af, denne position. Igen er her tale om en ambivalent fremstilling af en andens stemme, hvor det er uklart om det er divergerende eller konvergerende.

Det, at William benytter en tostemmig performance i sin forklaring gør, at beklagelsen fremstår mindre seriøs. Daniel behandler heller ikke Williams forklaring som seriøs og fyldestgørende, da han spørger til årsagen for maveondet i linje 3, selvom William har henvist

til menstruation som forklaring. Hans første forklaring kunne i og for sig godt bare være en ironisk distance, der bliver taget, til det at beklage sig. Dermed ville stemmerne være divergerende. Men da William vedholder tostemmigheden, og derudover påtager sig en epistemisk status, som en der har et vidensgrundlag til at kunne forklare, hvorfor bind skal være gratis til kvinder, fremstår stemmerne mere konvergerende. Det bliver dermed svært at aflæse, hvorvidt det er en latterliggørelse af et feministisk debattemne, eller om det er en måde reelt at tage et standpunkt på, ud fra et epistemisk ikke-autentisk grundlag. Hvis Williams tostemmighed konvergerer, bruger han en andens stemme til at få sit eget budskab frem, men hvis den divergerer, er der større afstand mellem hans eget standpunkt og den anden stemme. Begge fortolkninger kunne i denne situation for Daniel ende med at være accountable. Hvis Daniel aflæser hans tostemmighed som konvergerende, anerkender han at William går ind for gratis bind til kvinder. Hvis han tolker det som divergerende, så behandler han Williams stilisering som latterliggørende og ironiserende over for standpunktet, at bind skal være gratis til kvinder.

I sekvensens afslutning, ser vi Daniels ytring i linje 13 fungere som et vendepunkt i samtalen og som en afslutning på Williams manglende autenticitet. Her går det fra at være en drillende og humoristisk adfærd, til at være en mere aggressiv og uhøflig adfærd de to drenge imellem. Daniels ytring ”spurgt” i linje 13 er en frase, der generelt bliver brugt nedladende til at udtrykke, at man finder noget irrelevant eller uinteressant (formentlig afledt af ’hvem har spurgt?’ eller ’er du blevet spurgt?’). Det er både en afvisning af Williams tostemmige performance, men også en afvisning af Williams forsøg på at være humoristisk. Daniels afvisning kan ses som et ikke-grin og er brugt disciplinerende i interaktionen (Billig, 2005; Jonsson & Franzén, 2025). Det er disciplinerende set i lyset af den forrige respons, Williams ytring i linje 10, 11 og 12, ”aldrig nogensinde sig du ikke ved hvordan det er at du sådan siger mens er nemt nu bror fordi nu har jeg mens #og sådan#”. Her bliver Williams humoristiske performance noget, der går ud over Daniel, da det bliver til en practical joke, som sætter Daniel i en position af at skulle grine af sig selv (Jonsson & Franzén, 2025; Smith, 2009). Daniels respons som et ikke-grin kan derfor ses som disciplinerende over for Williams forsøg på at lave hans humoristiske performance til en practical joke. Daniels behandling af Williams forsøg på at være sjov som fejlslået, leder

derefter til en respons fra William med et affektivt udtryk. Han slutter af med igen at inddrage en tostemmig performance, denne gang i højere grad en stilisering, med brugen af engelske fraser, der meget vel kunne være inspireret fra de sociale medier og derefter kalde Daniel et groft skældsord ”hh ↑alright pal↑ (.) ↑alright buddy↑ (.) fucking nigger” (linje 14). Williams brug af n-ordet, kunne indikere, hvordan ikke-grin kan medføre stærke affekter hos modtageren (Jonsson & Franzén, 2025). I stedet for at det er Daniel, der bliver positioneret som en, der ikke kan tage eller forstå en joke, bliver William positioneret som en, der ikke sagde noget sjovt. På den anden side er Williams ytring i linje 14 ikke tydeligt fyldt med vrede, ud over brugen af et skældsord til sidst. Det er meget gennemgående for denne interaktion, at Williams affektive praksisser med forsøg på humor, samt reaktion på fejlslået humor, er meget subtile. Det er svært at høre i hans stemme, hvorvidt han mener det han siger eller ej, hvilket lader det være helt op til fortolkningen af meningen af hans ytringer. I interaktionen med Daniel kommer det til udtryk i Williams brug af banal humor, som en måde at udtrykke noget følelsesmæssigt (hans mavesmerter), men uden at bringe autenticitet og dermed reelle følelser ind i interaktionen. I stedet bliver interaktionen lavet til en banal, humoristisk performance, hvor Daniel egentlig spørger ind til Williams smerter, men samtidig gør det på en måde, der skaber en afstand til det at have mavesmerter. Det ambivalente kommer til udtryk i Williams måde at initiere et emne, der ikke går op med hans ellers hårde maskulinitet, beklagelsen over at have mavesmerter. Det kan i sig selv ses som en indikation på noget andet end hård maskulinitet. Men, med hans tostemmige subtilt humoristiske performance, stemmer han overens med det hårde maskulinitetsudtryk han ellers giver udtryk for, og dermed kan denne tostemmige performance ses som en måde, hvorpå William opretholder et hårdt maskulinitetsudtryk, selvom han også giver udtryk for følelser.

I det andet uddrag, jeg vil fremhæve inden for Williams maskulinitetsudtryk, trækker han også på andre typer maskulinitet end den hårde maskulinitet, samtidig med at han

opretholder et hårdt maskulinitetsudtryk, her gennem en subtil tistemighed i form af stilisering.

Shit that's deep bro

I et fokusgruppeinterview interviewer Lian William, Daniel og Noah om skolerelaterede emner og deres fremtidsplaner. Lian spørger dem, hvad der skal til for at være god i skolen og til det svarer William, at man ikke skal give op:

Uddrag 2: shi: thats deep bro?

1 Will #jaer# du skal ik give op?
2 Noah #jaer og# .hh-
3 Will du skal bare blive ved med at sige til dig selv jeg kan
4 godt det her jeg skal klare det jeg skal bestå det læg
5 alt i læg al- alle dine kræfter du har.
6 Noah du skal have et godt mindset_
7 Lian ja hvad er et godt mind[set_
8 Will [ja?
9 Noah det er sådan en god tankegang som giver dig sådan energi
10 til at gøre det som du skal gøre_
11 Will °shi: thats deep bro?°

(William, Noah og Daniel, fokusgruppeinterview, 07/02/25)

Ved uddragets start er drengene ved at svare, hvordan man er god i skolen. Williams ”#jaer#” i linje 1 er en bekræftelse, med knirkende stemme, på en foregående ytring, som han udvider med påstanden ”du skal ik give op?”. Han taler her ind i et coach-lignende repertoire, som stemmer overens med den sportslige mentalitet han især giver udtryk for. Noah bekræfter i linje 2 med ”#jaer og# .hh-”, også med en knirkende stemme og et forsøg på at udvide, der så bliver afbrudt af William som post-udvider på sin påstand, at man ikke skal give op med motiverende sætninger, man kan sige til sig selv. Den knirkende stemme giver udtryk for tilbagelænethed eller ”coolness”, med et slags uimponeret og uengageret udtryk. Williams motiverende sætninger starter med en ”du skal bare blive ved med at sige til dig selv” (linje 3), og taler her ind i en diskurs, der handler om udholdenhed, viljestyrke og mental robusthed. Noah tilføjer til de motiverende sætninger med ”du skal have et godt

mindset_" i linje 6. Denne ytring fungerer opsamlende, og lægger vægt på en mentalitet, der bliver nødvendig for at kunne komme igennem noget, der er svært. "et godt mindset" bliver her afgørende for at kunne klare sig godt i skolen, og i det ligger der mere ansvar på ens mentale tilstand end til andre faktorer. I linje 7 spørger Lian, hvad et godt mindset er, og opfordrer Noah til at uddybe. William tilslutter sig denne undren med et "ja?" i linje 8. Denne ytring giver både udtryk for interesse, men fungerer måske også drillende. Ved at stille sig på den uvidende side sammen med Lian fremhæver William Noah som én, der skal forklare sig og dermed udsættes for opmærksomhed.

Noah svarer på Lians spørgsmål i linje 9 med "det er sådan en god tankegang som giver dig sådan energi til at gøre det som du skal gøre_". Hans ytring fremstår performativt. Den er sagt næsten uden intonation, og med en lige slutintonation og på en måde lidt "robot"-agtig. Den intonationsløse ytring kunne give udtryk for en slags refererende måde at kategorisere "et godt mindset", hvilket taler ind i det coach-repertoire de trækker på. Drengene fremhæver her i interviewet nogle bestemte måder at tænke, være og handle på, som værende værdifulde. Mental udholdenhed og mental styrke kommer især til udtryk som værdifuldt, men det kommer til udtryk gennem et repertoire, der minder om de diskuser, William eksempelvis bliver præsenteret for på sin Instagram.

I linje 11 giver William en vurdering af Noahs kategorisering af et godt mindset med ytringen "°shi: thats deep bro?°". Han siger det med stille stemme, vokalforlængelse af i'et i "shit" samt ingen udtale af t'et og så et tryk på deep og med en opadgående slutintonation. Her laver William en stilisering, hvor han trækker på en udtale associeret med afroamerikansk engelsk. Det er en stilisering, der trækker på et fast slangudtryk, der kan genkendes fra populærkultur og sociale medier, som evaluerer noget som indsigtfuldt. Udtrykket "it's not that deep bro" anvendes om det modsatte, til at henvise til at noget ikke er så svært eller kompliceret. Selvom William ofte benytter afroamerikansk udtale når han anvender engelske udtryk, så er det en markeret ytring i interaktionen, der skiller sig fra de omgivende ytringer. I løbet af interviewet benytter William sig af dette udtryk flere gange og her virker det til at fungere som en anerkendelse, der kunne have en humoristisk eller ironisk distance. "shit thats deep bro" giver udtryk for en anerkendelse af Noahs refleksion og indsigtfuldhed, hvilket forbindes med en grad af følsomhed og dermed en blødere maskulinitet. Williams brug af stilisering gør,

at det her bliver en tostemmig performance. William trækker på et fast slangudtryk præget af afroamerikansk udtale, som har associationer til en kulturel kontekst med mænd, der anerkender en indsigtsfuldhed og et fokus på noget dybere, hvilket på sin vis giver udtryk for et blødere og mindre følelsesmæssigt tilbageholdende maskulinitetsudtryk. Dog ligger der en ambivalens i den måde William bruger stiliseringen. I den tostemmige performance er stemmerne mere konvergerende end divergerende, men det er samtidig også svært at afgøre. Hans brug af en stille stemme kunne indikere, at det er en vurdering, der skal gå lidt under radaren og ikke drage for meget opmærksomhed, men på den anden side kunne kombinationen af den stille stemme og den høje slutintonation godt indikere en drillende tilgang. På den anden side, så kan en stille stemme og en høj slutintonation også indikerer en eftertænksomhed. Men ser vi hans ytring i lyset af at være en humoristisk performance, hvor stiliseringen kommer til udtryk som en form for banal humor, der fungerer meget subtilt, så kunne den tostemmige performance i højere grad være to mere konvergerende stemmer, og dermed være en måde, hvorpå William gør grin med Noah og dermed giver udtryk for det modsatte. Er der her tale om en ytring, der skal gøre grin med Noah, så fungerer Williams ytring mere i retning af at være latterliggørende over for det, at være mere mentalt fokuseret, hvilket ikke går op med hans egen opremsning af motiverende sætninger i linje 3. Derfor er det nok mere sandsynligt, at der her er tale om endnu en måde at benytte sig af en subtil tilgang til tostemmig performance. Det er svært at afgøre hvorvidt William er anerkendende eller latterliggørende over for Noah, især fordi det er lavmælt vurderende, og der kommer ikke noget svar fra Noah efterfølgende. Vurderingen står derfor lidt alene, men det er også værd at tilføje, at intet svar fra Noah måske også er et svar på den ambivalens, der kommer til udtryk gennem Williams brug af denne stilisering. Williams grad af investering kommer ikke tydeligt til udtryk og dermed kan det siges, at denne ytring bliver en form for et "positioneringsløst" udtryk for maskulinitet, da den både kan være en følelsesmæssigt investeret og dermed blødere maskulinitet, og samtidig en latterliggørelse af den bløde maskulinitet, og dermed udtryk for en hård maskulinitet. Derfor kan Williams brug af den tostemmige performance som en stilisering altså trække på begge maskulinitetsudtryk, uden helt at tilkendegive investeringen eller, hvornår han er autentisk i det maskuline udtryk.

Williams maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser

I portrættet af William beskrev jeg, at han ofte giver udtryk for en hård og konkurrencepræget maskulinitet, præget af diskurser som dominans, fysisk styrke og mental udholdenhed. Gennem de to interaktionsanalyser er disse udtryk for maskuline diskurser også nogen, der viser sig i Williams interaktionelle hverdagspraksis. Brugen af humor, banal humor og stilisering, når der trækkes på en anden maskulinitet, indikerer en ikke-investering i denne maskulinitet. Samtidig efterlades en ambivalens, da ikke-investeringen kommer til udtryk gennem subtile interaktionelle praksisser. Kvindestemmen i uddrag 1 giver udtryk for en ikke-investering inden for det at tale om smerter. Da den humoristiske performance bliver behandlet som fejlslået humor, både ved at ignorere tostemmigheden og dernæst ved et ikke-grin, kommer den hårde maskulinitet igen til syne i form af affektive praksisser, der udtrykker vrede eller frustration ved brugen af et groft skældsord. Derudover bliver smerter behandlet af Daniel som noget, der kan grines af, hvilket også opretholder den hårde maskulinitet.

Ved evalueringen af Noahs udtalelse som ”dyb” trækker William i uddrag 2 også på en tostemmig performance, her i form af stilisering, hvor der ligger en subtil og ambivalent distance mellem hans stemme og stemmen fra en blødere maskulinitet. Stiliseringen signalerer både en blødere og hård maskulinitet, da investeringen i den maskuline identitetspraksis ikke er tydelig, gennem de subtile interaktionelle praksisser. En positiv vurdering af Noahs udtalelser om mental udholdenhed stemmer overens med et hårdt maskulinitetsudtryk, idet udholdenhed bliver anerkendt. Men selve det, at vurdere sin vens dybere refleksioner positivt kunne være udtryk for nogle blødere og mere følelsesmæssigt anerkendende udtryk for maskulinitet.

Hos William ser jeg altså en tendens til at trække på en blødere maskulinitet, men at han gennem hans interaktionelle praksisser opretholder et hårdt maskulinitetsudtryk og udtrykker dermed en orientering mod en hegemonisk maskulinitet, som efterlader en ambivalens i forhold til investeringen i disse forskellige maskulinitetsudtryk.

Louis - den risikovillige maskulinitet

Louis giver udtryk for en interesse inden for board-sport med både skateboarding og snowboarding. Han fortæller Anne i et fokusgruppeinterview sammen med hans venner og klassekammerater Bertil, Frode og Olav om at han skal på en board-sport linje på den efterskole han skal på efter 9. klasse (bilag 1, uddrag 9: 7-8). Under media go-along-samtalen viser han mig videoer om snowboarding og skateboarding, samtidig med at han forklarer mig, hvilke slags hop, der er farlige og hvorfor. Det giver mig et indtryk af, at skate- og snowboarding er risikofyldt. Han fortæller mig om sin interesse i at finde genbrugstøj, og fortæller at han bruger tid på at finde genbrugstøj på appen Vinted (en app til videresalg), da det er en "lettere måde at finde tøj og sådan noget på" (uddrag 10: 8-9). Han viser mig appen og skriver "swag" i søgefeltet, for at vise hvilket tøj han normalt kigger efter. Han fortæller mig, hvorvidt hver en tøjdel han har på, er fra genbrug eller ej, og giver udtryk for at gå op i at have unikt tøj på, da hans tøjstil "er lidt alternativ frem for andre" (uddrag 10: 8-9). I media go-along samtalen fortæller Louis, at hans Instagram ofte viser "noget helt fucked op" og "ufiltrerede" videoer i modsætning til TikTok, og han karakteriserer det som "dark humor" (uddrag 11: 9). Han fortæller mig, at han synes "dark humor er fucking grinern", men at det samtidig er noget man holder inden for vennegruppen og "ikke viser det til nogen, der ikke synes det er sjovt" (uddrag 11: 9). Han fortæller, at han har "mange meninger" om verden i modsætning til hans venner som er "lowkey ret ligeglade" (uddrag 12: 9-10), men han giver samtidig udtryk for, at det kun er noget han holder inden for vennegruppen, da hans venner og ham er "virkelig danske drenge med meget få etnicitet" og derfor er "det lidt lettere at sige ting" (uddrag 12: 9-10). Ofte hører man Louis og andre drenge fra klassen sige grove ting og lave racistiske jokes til hinanden, men det er ikke altid det kun er drengegruppen med "virkelig danske drenge", der hører det. Louis giver udtryk for at være opmærksom på, at drengene siger grove ting til hinanden. Mikrofonerne bliver også ofte brugt som redskaber til at sige grænseoverskridende ting, hvilket giver udtryk for, at det at sige grove ting over for voksne eller det, der kan betragtes som autoritære personer som "forskertyper", bliver betragtet som humoristisk. Det er generelt et indtryk jeg får, at vores tilstedeværelse og mikrofonerne de har på, ofte kan være grund for endnu grovere sprogbrug. I fokusgruppeinterviewet Anne lavede med Louis sammen med Olav, Bertil og Frode, findes der

mange eksempler på grov og grænseoverskridende sprogbrug, i form af ironi og jokes. Anne beskriver interviewet sådan:

"Jeg interviewer Olav, Louis, Bertil og Frode, mens Ida er med. Det er et meget mærkeligt interview, hvor de hele tiden glider over i andre aktiviteter. Allerede da vi går i gang er det svært at få dem samlet, da de på vej ind for at blive interviewet går i gang med en leg hvor de tager så mange drenge som muligt ud på et toilet. Der er meget råben og skrigen. Til sidst kommer de ind. Det er i høj grad Bertil der forsøger at få dem på sporet."

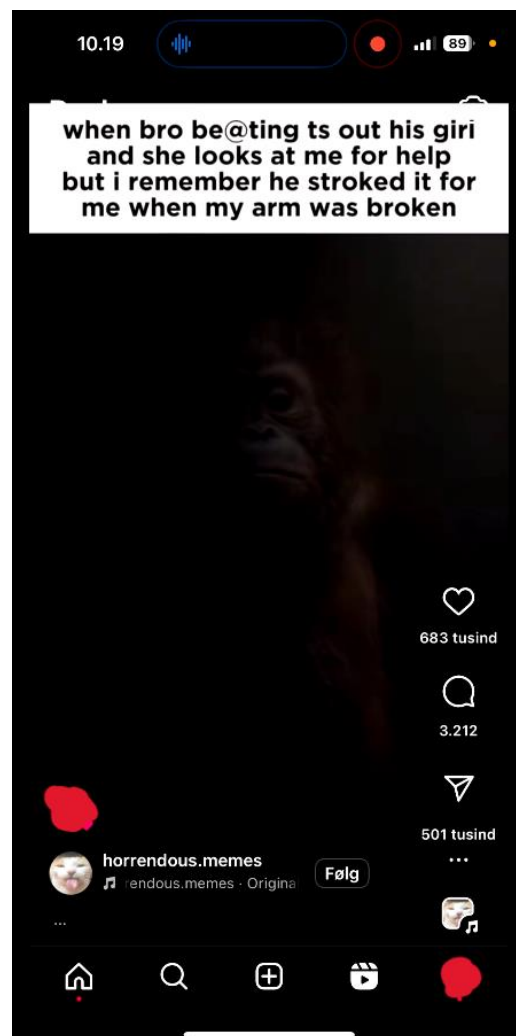
(Anne, feltdagbog, 07/07/25)

Drengene ryger ofte "af sporet", hvilket sker ved, at en af dem siger en joke, eller hiver fat i noget en af de andre siger, og kommenterer på det. Efter Anne fortæller dem, at alt de fortæller bliver anonymiseret, siger Louis direkte ind i mikrofonen at "C-klassen er korrupt" og at "den er fyldt med fascistiske nynazister, der bare vil genindføre hans tid" (uddrag 13: 10), som en reaktion på, at man altså kan sige hvad man vil, uden at det vil have konsekvenser. Det er tydeligt, at drengene søger grænser i et rum, hvor de potentielt 'må sige alt', fordi det er anonymt.

Den grænsesøgende adfærd som Louis og hans venner har, ser jeg også afspejlet i det indhold, han får præsenteret på Instagram. Her viser han mig videoer af folk, der kommer til skade, homofobiske, transfobiske og racistiske memes, samt med sexistisk indhold. I eksempel 3 og 4, ser vi eksempler på memes med bredt diskriminerende indhold:

Eksempel 3

Eksempel 4

Han viser mig en profil navngivet "deadguyhop", som noget af de "virkelig fucked op ting" som han bliver præsenteret for på Instagram (uddrag 14: 10-11). Det er en bruger, der lægger videoer op af folk, der kommer slemt til skade eller som Louis udtrykker det "det er sådan en ting hvor man er sådan... der er en der er død agtig" (uddrag 14: 10-11). Det er mit indtryk, at han viser mig dette grove indhold, fordi han selv tager afstand fra det. Han siger ofte, at det er "fucked op" eller "outrageous". Alligevel er det noget han giver udtryk for at se. Da jeg spørger Louis, hvem han følger på Instagram, fortæller han, at han følger Kanye West og "seje mennesker" (uddrag 15: 11). Han giver udtryk for at være en fan af Kanye og at han stadig vil "defende Kanye" selvom han siger og gør kontroversielle ting (uddrag 15: 11).

Louis fortæller i fokusgruppeinterviewet, at han skal på gymnasiet efter efterskole. Han giver udtryk for, at det sociale og at de på et gymnasie er "meget accepterende", er nogle

vigtige faktorer for hans gymnasievalg (uddrag 16: 12). Hvis ikke han kommer på sit førstevalg, fortæller han om et andet gymnasium, men det vil han helst undgå, fordi han ikke er "så woke igen" (uddrag 9: 7). "Wokeness" og det at blive accepteret bliver altså begge beskrevet som faktorer i forhold til at vælge gymnasium. Louis giver udtryk for en afslappet tilgang til skolen, og får gode karakterer uden at "prøve" (uddrag 17: 13). Han kommer ofte for sent til timerne, eller bliver rettet på i timerne for at larme eller forstyrre, som observeret i Andreas' feltdag:

"Louis kommer for sent. Han sætter sig. Han kom også for sent første gang vi var i klassen for at præsentere os selv. Læreren fortæller om emnet og de skal lave en øvelse med at lave en argumenterende tekst. Olav, Louis og Adrian er ret forstyrrende og må irettesættes flere gange. De vil klappe hver gang at der er nogen der har læst deres brugstekst op."

(Andreas, feltdagbog, 23/10/24)

Louis giver udtryk for en selv-identificering som "klog", som det kommer til udtryk når han undskylder i timen for at "sige noget lidt for klogt i lidt for lang tid" (uddrag 18: 13-14). Hans klassekammerater positionerer ham også som klog, blandt andet William, der giver udtryk for at han er "født klog" (uddrag 19: 14). Han giver altså udtryk for en afslappet, tilbagelænet og lidt ligeglad tilgang til folkeskolen. Han får gode karakterer uden at "prøve", men han udviser også en lidt mere reflekteret tilgang til eksempelvis sensitive emner, som det at miste sin mødom og onani under en seksualundervisning, hvor han pointerer at "mødom er ikke en fysisk ting det er mere en psykisk ting" (uddrag 20: 14-15).

Louis giver udtryk for en heteroseksuel orientering. Han fortæller mig, at han har en kæreste, og jeg forstår hun er en pige. I hans hverdagsinteraktioner giver han også udtryk for en orientering mod heteroseksualitet som normativt, da han ofte giver udtryk for en humoristisk tilgang til homoseksualitet. Et eksempel er fra interviewet med Anne, hvor han som modsvar til at de andre laver sjov med penisstørrelse laver en homofobisk joke og siger "din fucking homo" (uddrag 21: 15).

Louis er også bærer af mandligt kropstegn, og han udviser en maskulinitetstype, der søger grænser, har grænseoverskridende og antiautoritær adfærd, især i forhold til hans humoristiske tilgang til homofobisk og racistisk humor. Den grove humor optræder ofte i rum med andre end hans venner, men hans egen positionering kommer til udtryk som værende én,

der er bevidst om det at sige grænseoverskridende ting foran nogen, der kunne blive diskrimineret. Hans positionering af sig selv som mere bevidst, kommer både til udtryk i den måde han fortæller om sig selv til mig, i hans hverdagsinteraktioner med hans venner i skolen og med klassekammeraterne i timerne. Han giver udtryk for en tilgang til sig selv som værende god i skolen, men ikke som en, der prøver at være god. Dog giver Louis alligevel udtryk for, at karaktererne betyder noget i forhold til at kunne positionere sig selv som ”bedre” end de andre. Han giver altså udtryk for at blive positioneret og positionere sig selv som klog, men samtidig også ligeglad og ikke investeret i skolen. Denne meget afslappede og ”ligeglade” tilgang til skolen taler ind i en antiautoritær tilgang, som også kommer til udtryk i hans grænseoverskridende humor. Hans fysiske selvfremførsel er karakteriseret som mere ”alternativ” og unik med forskellige ringe og genbrugstøj. Til forskel fra William, giver han ikke i lige så høj grad udtryk for en hård maskulinitet. De to drenge adskiller sig fra hinanden i at Louis’ maskulinitetsudtryk i højere grad baserer sig på det at blive set som en ”regelbryder” og som én, der er ligeglad, i modsætning til William hvor udholdenhed og det at kunne ”klare den” udtrykkes som værdifuldt.

I Louis’ interaktionelle praksisser, kan den grænsesøgende og antiautoritære maskulinitet også siges at komme til udtryk især gennem humor. Dog viser der sig også autoritære og grænsesættende tendenser. I uddrag 3 og 4 skal vi se, hvordan Louis’ både udviser grænsesøgende og grænsesættende adfærd.

Folk tror bare du er racist

I uddrag 3 ser vi Louis og Bertil behandle racisme som noget humoristisk gennem imitation og selv-imitation. Louis og Bertil sidder til religionstime og arbejder med eksamensprojekt. Lige inden sekvensens start, har de sammen med Olav, sunget en racistisk slagsang højt i klassen. Bertil vil gerne fortsætte legen og foreslår at sætte sangen til at spille oppe på tavlen, der er koblet til højttalerne, foran hele klassen og deres lærer. Sekvensen starter ved Louis, der kommenterer på, hvad der vil ske, hvis Bertil gør det.

Uddrag 3: folk tror bare du er \$racisth\$

1 Louis bro du bliver bare sendt hjem for racism \$du allerede
2 blev thaget i at hh lave nazisttegninger\$ hah hah
3 Bertil hah hah \$først så tror de f-\$ (...) fordi så begynder de så

4 tror de faktisk jeg har lavet nazisttegninger
5 Louis folk tror bare du er \$racisth\$ heh heh
6 Bertil de gør de allerede jo
7 Louis jeg er jo jeg er jo heh heh heh øh tror? Heh heh heh
8 Bertil hey hey jeg har respekt for jeg har respekt for andre
9 etniske baggrunde (.) \$bare ikke nok\$
10 Louis \$↑jeg accepterer alle racer (.) os de dårlige\$ hhh
11 Bertil hah hah

(Louis og Bertil, klasserumsoptagelse, 08/04/25)

I linje 1 påstår Louis, at Bertil vil blive sendt hjem med hans ytring ”bro du bliver bare sendt hjem for racism”. Han forstærker sin påstand, med en udvidelse i form af en påmindelse til Bertil om, at han er blevet taget i at lave nazisttegninger. Ytringen ”\$du allerede blev thaget i at hh lave nazisttegninger\$ hah hah” i linje 1-2 er sagt med smilende stemme og Louis griner til sidst, hvilket giver udtryk for at Louis behandler Bertils handlinger som noget humoristisk. I linje 1-2 ligger der også en implikatur i, at Bertil *har* lavet nazisttegninger og ytringen fungerer som en drillende positionering af Bertil som én, der gør grænseoverskridende ting, der anses som forbudt i skolen. Louis’ grin indikerer en opmærksomhed på, at det er forbudt og grænseoverskridende at lave nazisttegninger, samtidig med at det giver udtryk for at det er sjovt.

Bertils respons i linje 3-4 består af en udvidelse ”\$først så tror de f-\$” efterfulgt af en selvreparatur. Selvreparaturen i linje 3-4 er en postudvidelse til Louis’ påstand om, hvad der vil ske, hvis han blev taget i at sætte sangen på, med ”så tror de faktisk jeg har lavet nazisttegninger”. Her lægger Bertil tryk på ”tror” og ”har”, hvilket antyder en implikation om, at han ikke i virkeligheden har lavet nazisttegninger, det er bare noget ”de” (usikkert hvem) tror, og dermed modsiger han Louis’ implikatur og implicit afviser Louis’ positionering af ham, som én der gør forbudte ting. Det er i højere grad andres opfattelse, at han er én, der laver nazisttegninger. Bertils smilende stemme, indikerer en forståelse af det humoristiske aspekt, hvor drengene altså aligner (Steensig, 2013) med hinandens jokende tilgang, og ikke direkte afviser eller korrigerer positioneringer.

I linje 5 påstår Louis, at andre folk anser Bertil som en racist med ytringen "folk tror bare du er \$racisth\$" efterfulgt af et grin. Med Louis' smilende stemme og grin, behandler han det, at andre folk ser Bertil som racist, som humoristisk. Bertil bekræfter hans påstand med "det gør de allerede jo" i linje 6. Udover at være en bekræftelse, er Bertils respons også en reperatur. Hans ytring retter på den epistemiske status Louis angiver Bertil for at have, nemlig som det, at andre tror han er racist, er ny viden. Bertil gør Louis opmærksom på, at han allerede var klar over, hvordan andre ser ham, og Louis' påstand i linje 5 er dermed ikke ny viden. Udover at se det som en epistemisk reperatur, kan det også ses i lyset af Louis' behandling af andres syn på Bertil som racist, som noget der kan grines af. Bertils ytring kan også være en måde at udtrykke bekræftelse af denne positionering, i form af humor eller en "second joke" (Drew, 1987; Hay, 2001), der er responsstrategier inden for humor, der signalerer fornøjelse, i samme grad som grin eller smil gør det (Jonsson & Franzén, 2025: 4). Dette kan ses i lyset af at være en second joke, fordi Louis fortsætter sin humoristiske behandling af det, at andre tror Bertil er racist, ved at positionere ham som racist gennem en imitation af Bertil med en racistisk stemme: "jeg er jo jeg er jo heh heh heh øh tror? heh heh heh". Denne ytring er en flerstemmig performance, da den både indeholder Louis' stemme, Bertils stemme og en racistisk stemme. Det er en drillende gengivelse af Bertils stemme, som en respons på Louis' egen ytring i linje 5, som Louis imiterer. Ved denne ytring sker der også et skift i interaktionen. Her går interaktionen fra bare at være jokende, til at være en tydeligere performance med flere stemmer. Bertil og Louis har altså taget den humoristiske interaktion til nye højder, ved ikke bare at behandle det, at andre tror Bertil er racist, som sjovt, men også det at være racist som noget, der kan grines af. Imitationen af Bertil positionerer ham som racist, på en jokende facon. Bertil accepterer denne andenpositionering, og udtrykker igen fornøjelse af humoren med en second joke i form af en selv-imitation med ytringen "hey hey jeg har respekt for jeg har respekt for andre etniske baggrunde (.) \$bare ikke nok\$" i linje 8-9. Første del af ytringen er en reparatur, der skal virke som en irttesættelse af den racistiske positionering han har fået tildelt, efterfulgt af en lille pause og så en drejning i form af en tilbagetrækning af reperaturen med smilende stemme, der gør ytringen til en second joke og ikke en reparatur. Det jokende element i Bertils ytring gør, at det kan betragtes som en selv-imitation, netop fordi det er en respons, der indikerer en jokende

reparatur af Louis' imitation af ham. Louis fører denne type joke videre i linje 10, hvor han igen laver en tostemmig performance, der kan anses som værende en imitation af Bertil på baggrund af Bertils egen joke i linje 8-9. Ytringen "\$↑jeg accepterer alle racer (.) os de dårlige\$ hhh" (linje 10) mimer Bertils måde at joke på, med en reparatur-lignende ytring af en racistisk positionering i starten, efterfulgt af en pause og dermed en drejning, der angiver en racistisk positionering. Bertil responderer med grin i linje 11 og giver udtryk for fornøjelse af den racistisk jokende tilgang, til hans egen positionering, samt det at joke med racisme.

Det humoristiske element i Louis og Bertils tilgang til racistiske jokes antyder en ikke-investering i et racistisk identitetsaspekt, men samtidig en investering i det at bruge racisme som humoristisk element blandt venner, og betragte racisme som noget, der kan jokes med. Bertil og Louis aligner i høj grad med hinanden, både gennem gentagelse af jokes og videreførelse af flerstemmig performance gennem imitation og selv-imitation. Louis og Bertil forhandler i denne interaktion om, hvorvidt og hvordan det er sjovt at lave sjov med racisme, hvilket bliver gjort gennem en positionering af Bertil som racistisk. I stedet for at afvise en racistisk positionering, går Bertil med på at lave sjov med ham selv som racistisk, hvilket giver Louis "lov" til at tage skridtet videre til at imitere Bertil som racist. Ved dette skift i interaktionen er det som om drengene har indgået en fælles konsensus om, at positioneringen af Bertil som racist og det at lave sjov med racisme er sjovt at gøre blandt venner. Situationen er dog sådan, at de ikke kun er blandt venner, men sidder i klasselokalet med andre omkring dem. Deres forhandling om racisme som sjovt at joke med, er ikke nødvendigvis en andre synes er lige så sjovt, hvilket Louis også giver udtryk for ved at påpege i linje 1, at Bertil kan risikere at blive sendt hjem for racisme. Louis udviser altså en opmærksomhed på, at racisme og racistisk humor er 'forbudt', men alligevel gør de det. Deres interaktion i denne situation, kan derfor siges at udvise nogle maskulinitetstendenser, der er grænsesøgende og grænseoverskridende med vilje. Dog ser vi i denne interaktion, hvordan et grænseoverskridende maskulinitetsudtryk kommer til udtryk hos Louis, på andres bekostning. Hans flerstemmige performance af Bertil som racistisk, samt positioneringen af Bertil som racistisk gennem humor, antyder en brug af racistisk humor, som han selv kan tage stor afstand til. Louis' grænseoverskridende maskulinitetstendenser kommer altså til udtryk på en sådan måde, at han udover at behandle

racisme som sjovt, også indikerer en afstand til det at synes racisme er sjovt, ved at joke med det gennem meget divergerende stemmer og ironi. I dette tilfælde bliver racistiske jokes altså udtryk for en relationsskabende tendens mellem Bertil og Louis, samtidig med at Louis giver udtryk for en ikke-investeret tilgang til de racistiske jokes.

Udover Louis' interaktionelle praksisser som grænseoverskridende, så giver hans interaktionelle praksisser også udtryk en grænsesættende tilgang. I uddrag 4 skal vi se, hvordan Louis' humoristiske opfordringer samt ikke-grin fungerer grænsesættende, samtidig med at opretholde et humoristisk eller distanceret forhold til det at være grænsesættende.

You need to grow up dude

Til en undervisningsgang, der er dedikeret til, at eleverne skal lave julepynt til at pynte klassen op inden december måned, sidder Louis med klassekammeraterne Ibrahim og Olav. De er ved at finde billeder af, hvad jeg tror er deres lærer, men det er usikkert ud fra lydoptagelserne. På de billeder de finder, opdager Ibrahim et regnbueflag, som han spørger ind til. Louis reagerer med et spørgsmål om Ibrahims holdning til homoseksualitet.

Uddrag 4: you need to grow up dude

- 1 Ibra hva var det der regnbue hva
- 2 Olav na:::h
- 3 Louis har du noget imod bøsser
- 4 Ibra hvad
- 5 Louis har du noget imod bøsser?
- 6 Ibra ja jeg er faktisk
- 7 Louis kan du lige sige det til mig her?
- 8 Ibra hhh jhhh ja ja jeg har faktisk noget imod bøsser hvorfor?
- 9 Louis det fucking wild det der sn nn rent faktisk det virkelig
- 10 øh du ska- y n you need to grow up bro
- 11 Ibra nej for at være ærlig ikås jeg giver ik sådan en fuck
- 12 hvis de ikke giver en fuck så giver jeg heller ikke en
- 13 fuck
- 14 Louis thats the right mentality my dude
- 15 Ibra hvad

16 Louis that's the right mentality my dude (.) jeg har ikke noget
imod bøsser

(Louis, selvoptagelse, 29/11/24)

Ibrahim spørger i linje 1 "hva var det der regnbue hva" og behandler regnbueflaget som markeret. Et regnbueflag symboliserer LGBT+, og det at Ibrahim behandler det som markeret, ved at spørge ind til det og dermed gøre opmærksom på flaget, kunne være grunden til, at Louis spørger Ibrahim "har du noget imod bøsser" i linje 3. Ibrahim giver udtryk for ikke at høre spørgsmålet og initierer selvreparatur med "hvad" i linje 4, hvorefter Louis gentager sit spørgsmål, nu med en højere slutintonation. Louis' spørgsmål kan virke ansigstruende, og Ibrahims respons kan man se, som et forsøg på at redde ansigt, med ytringen "ja jeg er faktisk" i linje 6, og angiver dermed en bekræftelse på Louis' spørgsmål. Louis afbryder ham og siger "kan du lige sige det til mig her?" i linje 7, og gør Ibrahim opmærksom på mikrofonen han har på. I linje 7 kommer en skjult dialog (Andersen, 2010) til udtryk, hvor Louis eksplicit gør opmærksom på, at der er andre lyttere til stede. Ser man hans spørgsmål i linje 3 og 5 i lyset af den skjulte dialog, som han eksplicit påtager i linje 7, kommer det her til udtryk, at Louis igen trækker på nogle normoverskridende tendenser, måske fordi der er denne opmærksomhed på en "tredje deltager", værende de forskere, der får lydoptagelserne. Louis' ytring i linje 7, er en opfordring til Ibrahim om at sige noget problematisk, da han i ytringen og med den tostemmige performance behandler det som humoristisk at sige grænseoverskridende ting til mikrofonen. Det er også en udbredt tendens hos drengene i begge klasser, at mikrofonerne bliver brugt til at lave sjov med andre, ved at få dem til at sige problematiske eller normoverskridende ting.

I linje 8 ser vi Ibrahim grine og derefter sige "ja ja jeg har faktisk noget imod bøsser hvorfor?". Ibrahims grin angiver at han behandler Louis' tur som humoristisk og noget useriøst, hvilket gør at han aligner med den jokende jargon og siger, at han faktisk har noget imod bøsser og spørger derefter "hvorfor", hvilket indikerer en jokende uforstående tilgang til at behandle homofobi som noget dårligt. Offentlig homofobi er meget normoverskridende, hvilket gør at Ibrahims ytring fungerer som en normoverskridelse og som humoristisk respons på en opfordring til netop det.

I linje 9 tager interaktionen dernæst en drejning, da Louis siger "det fucking wild det der sn nn rent faktisk det virkelig". Denne ytring kan betegnes som et ikke-grin, og behandler Ibrahims ytring i linje 8, ikke bare som fejlslået humor, men som en seriøs ytring. Dette ikke-grin fungerer direkte disciplinerende (Jonsson & Franzén, 2025) i forhold til Ibrahims ytring, og disciplineringen bliver yderligere eksplicit, da Louis i linje 10 siger "you need to grow up bro". Denne eksplicitte disciplinering kan også ses som en grænsesættende adfærd, hvor Louis siger fra over for homofobiske tendenser hos hans venner. En eksplicit disciplinerende og irettesættende adfærd, giver udtryk for nogle autoritære maskulinitetstendenser, hvor det at bestemme, hvor grænserne går, er anset som værdifuldt. På den anden side kan det at sætte grænser over for sine venners homofobiske adfærd også ses som en mere inkluderende maskulinitetstype, der siger fra over for problematisk maskulinitet med nedgørelsen af homoseksuelle mænd. Louis' ytring indeholder altså flere aspekter. Der er både et humoristisk element i, at få sin ven til at sige noget problematisk, for derefter at tage afstand til det, der bliver sagt. Der er også det aspekt, at denne ytring fungerer disciplinerende og giver udtryk for en autoritær maskulinitetstendens, hvor Louis er irettesættende. Dog er det værd at kigge på måden, hvorpå han irettesætter. Ytringen "you need to grow up bro" er en stilisering, der giver associationer til en mere autoritær person, der irettesætter en mindre autoritær person. Det fungerer som en slags barnliggørelse af den anden, og virker derfor som en meget disciplinerende ytring. Den tostemmige performance i form af en stilisering, gør Louis' ytring mindre direkte, end hvis han sagde det med en seriøs stemme. Stiliseringen kan altså her fungere, som en måde at irettesætte, med en vis distance til det at være irettesættende, og dermed skabe afstand til de mulige affektive praksisser, der måtte komme af en disciplinering, fordi investeringen i disciplineringen bliver ambivalent. Ambivalensen kommer af hvordan interaktionen har udspillet sig. Louis' opfordring til humoristisk performance ved brug af en eksplicit skjult dialog, der gør opmærksom på en anden lytter, og taler ind i det sjove ved at sige noget forbudt foran de "voksne", bliver accepteret af Ibrahim, men derefter behandlet, ikke bare som fejlslået humor, men som en seriøs bemærkning. Den eksplicitte disciplinering er med en tostemmighed i form af stilisering, hvilket angiver en distance mellem disciplineringen og ham selv.

I linje 11-12 trækker Ibrahim sin humoristiske performance tilbage med ytringen "nej for at være ærlig ikås jeg giver ik sådan en fuck hvis de ikke giver en fuck så giver jeg heller ikke en fuck". Denne ytring aligner med Louis' behandling af Ibrahims forrige ytring som seriøs, da det fungerer som en reparation af hans svar på Louis' spørgsmål i linje 5. Det er ikke længere en humoristisk performance, men en udveksling af reelle holdninger om homoseksualitet. I linje 13 behandler Louis Ibrahims reparation som en respons på hans spørgsmål, med vurderingen "that's the right mentality my dude". Igen benytter Louis en stilisering, der modsat stiliseringen i linje 10, er positivt disciplinerende ved at henvise til, at Louis kom med "det rigtige" svar. Med både stiliseringen "that's the right mentality my dude" og den forrige stilisering "you need to grow up dude" giver Louis udtryk for den autoritære maskulinitet gennem irettesættelse og positiv feedback på det han vurderer som "den rigtige mentalitet", men hans brug af stilisering gør det irettesættende og autoritære mindre direkte, men lægger en distance til det at være autoritær. Der findes altså en ambivalens, i den måde Louis giver udtryk for en irettesættende og autoritær maskulinitet i hans interaktionspraksisser. Derudover ligger der også en ambivalens i at være irettesættende med en humoristisk adfærd. For på den ene side kan det siges at være en god ting at irettesætte sine venner, når de udviser diskriminerende adfærd, men på den anden side bliver årsagen udvisket gennem den normoverskridende adfærd og humoristiske tilgang til at få sine venner til at sige noget problematisk imens andre lytter på det. Louis' interaktionelle praksisser med humor og stilisering indikerer en distance til det at være autoritær, samtidig med at de giver udtryk for at være det.

Louis' maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser

Hos Louis ser jeg en tendens i interaktionelle sammenhænge til at behandle samfundsmæssigt problematiske emner som racisme og homofobi, med humor. I uddrag 3 indikerer en tostemmig performance en afstandtagen til positioneringen af Bertil som racist samtidig med, at han behandler positioneringen som humoristisk, og i uddrag 4 indikerer stiliseringerne af irettesættelse en afstandtagen til det at irettesætte sin ven, samtidig med at han eksplicit disciplinerer med ikke-grin. Humor bruges altså her, som normoverskridende praksis og humor og stilisering som interaktionelle praksisser, giver udtryk for en både grænseoverskridende og grænsesættende maskulinitet, men indikerer også en ikke-investering. Det grænse-

overskridende peger i retning af en risikovillighed og det grænsesættende peger i retning af en autoritet, der findes i et hegemonisk maskulinitetsideal. Dog gør Louis' interaktionelle praksisser, at der både bliver givet udtryk for at være autoritær og risikovillig, men samtidig indikerer en ikke-investering i sådanne maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser.

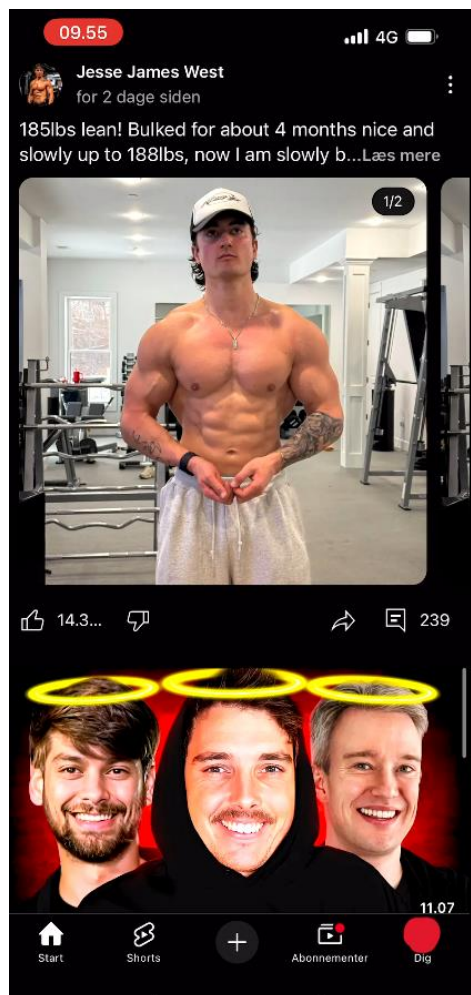
Begge disse uddrag peger i retning af en afstandtagen til nogle affektive praksisser gennem humor. Racisme i offentligheden kan afføde affektive praksisser, hvis dem der hører det ikke synes det er sjovt, men som et humoristisk indslag blandt venner og med en ikke-investeret tilgang, giver det i stedet udtryk for en risikovillig maskulinitet, hvor det at sige noget man ikke må, bliver gjort værdifuldt, uden at skulle tage ansvar for det. På den anden side viser uddrag 4, at Louis også indgår i en autoritær maskulinitet, gennem grænsesættende tendenser, som dog kommer til udtryk gennem tostemmighed og humor. Der findes altså i disse uddrag en tendens til, at Louis både søger grænser og sætter grænser, over for andre, samtidig med at de interaktionelle praksisser indikerer en ikke-investering og efterlader en ambivalens.

Humor som en måde at distancere sig fra følelser, er også en tendens jeg finder hos den tredje og sidste dreng, Thor, som giver udtryk for en mere tilbageholdende maskulinitet.

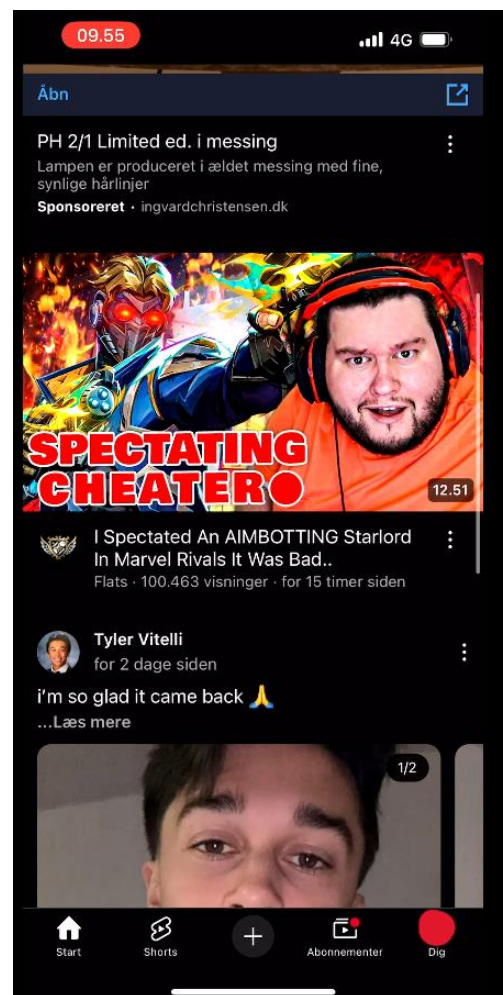
Thor - den tilbageholdende maskulinitet

I skolen giver Thor udtryk for at være glad for at spille computerspil, se YouTubevideoer og træne i sin fritid. I frikvartererne sidder han ofte inde i klassen, nogle gange sammen med sin ven Anker eller andre fra klassen, men han kan også være at finde ude i skolegården til et spil fodbold. Thor bærer mandligt kropstegn. Hans tøj afspejler et maskulint udtryk, med store hættetrøjer og brede bukser. Han har ofte hættten over hovedet og giver udtryk for en afslappet stil. I et media go-along interview fortæller han mig, at han bruger meget tid derhjemme på at spille computerspil, men at han også bruger tid på at træne. I en legende samtale med sin ven Anker fra hans klasse, bruger de mikrofonen Thor har på, til at lege "hvem vil være millionær", og Thor spørger Anker hvilken fritidsaktivitet, der er hans yndlingsaktivitet. At træne og spille computerspil er to af de svarmuligheder Thor giver, og Anker svarer "computerspil", hvilket Thor fortæller er forkert (bilag 1, uddrag 22: 15). Anker protesterer med at Thor "bruger mere tid på Fortnite end på at træne". Thor fastholder dog, at hans yndlingsaktivitet er at træne (uddrag 22: 15-16). Thors YouTube forside afspejler hans fritidsaktiviteter, der indeholder videoer om

computerspil og træning. I eksemplerne nedenfor ser vi hans forside, hvor videoer med trænings- og gaming-indhold dukkede op:

Eksempel 5

Eksempel 6

De to eksempler giver udtryk for to forskellige maskulinitetstyper, som Thor bliver præsenteret for. Den trænede, fysisk stærke, udholdende og æstetiske type i eksempel 5, med brugeren "Jesse James West", og nærmest det modsatte med brugeren "Flats" i eksempel 6. Han fortæller under media go-along interviewet, at han ikke har hverken Instagram eller TikTok. Instagram bruger han ikke, og TikTok har han slettet fordi han brugte for meget tid på det, fortæller han. Han bruger derfor det meste af sin tid på sin telefon på Snapchat, hvor han skriver med sine venner, eller YouTube, hvor han ser videoer om computerspil, træning og nyheder.

Han fortæller at han ofte ser nyheder fra YouTube fra en YouTube-bruger, som han siger, fortæller nyheder på en "sjov måde" (uddrag 23: 16-17).

Under media go-along-samtalen spørger Anne ind til, hvad han synes om Trump, hvortil han giver udtryk for at han "har ikke rigtig nogen sådan mening om det" (uddrag 24: 17). Generelt virker Thor som en tilbageholdende dreng over for "voksne" eller noget man kunne betegne som en autoritet. Under media-go-along-samtalen gav han ofte korte svar, hvilket også kunne være et symptom på, at under en media-go-along-samtale viser han os relativt personlige ting på sin telefon. Derudover siger Thor sjældent noget i timerne, men på selvoptagelser hører man ham ofte være aktiv under skolearbejdet, når de sidder i grupper. På lydoptagelser og fra feltdagbøger er det ofte tilfældet, at Thor ofte laver skolearbejde sammen med sin ven Anker. Blandt andet er de i samme gruppe under klassernes projektuge, selvom både Thor og Anker fortæller hinanden, at de overvejede ikke at skrive hinanden på, efter sidste år. Thor forklarer, at hvis de lavede projekt om et emne han ville synes var spændende, såsom AI eller "et eller andet med rummet", så vil han "faktisk rigtig gerne prøve" (uddrag 25: 16-17). Thor og Anker er begge en del tilbageholdende i klassen. De sidder ofte og spiller computerspil, men går ofte under radaren for læreren, som Anne blandt andet har noteret i en feltdagbog:

"Læreren, Cecilie, går hen og lukker skærme på det midterste bord. Ved det bagerste bord sidder Anker og Thor også med computere og laver meget tydeligt noget andet. Det kommenteres ikke."

(Anne, feltdagbog, 07/02/25)

Thor giver selv udtryk for at "føle sig dum" i forhold til Erik og Anker (uddrag 26: 17-18), og Anker og Erik giver udtryk for ofte at være efter Thor, i forhold til hans faglige indsats, når de eksempelvis kategoriserer det som at "holde ham i hånden til hver opgave" (uddrag 27: 18-19). Thor får rollen som en af de dårlige i klassen, og han positionerer også sig selv sådan. Han fortæller under interviewet, at han er træt af skole, og at han skal på efterskole efter 9. klasse (uddrag 28: 19-20). Han giver også udtryk for at være så træt af skolen, at han derfor ikke vælger gymnasiet, men i stedet vil tage en kokkeuddannelse. Han fortæller at han længe gerne har villet være kok, og at han ud fra sin interesse i madkundskab valgte en praktikplads inden for madlavning (uddrag 29: 20-21).

På efterskolen skal Thor have linjen "Mad og Kærlighed", hvilket giver anledning til nogle grove jokes fra Erik (uddrag 28: 19-20). Erik laver ofte grove jokes med Thor og positionerer ham drillende som uduelig og uønsket. Thor giver Erik igen med verbale grove jokes, men ofte ender Thor med at grine med og give udtryk for, at det er en sjov jargon, der foregår mellem dem. Thor giver ofte udtryk for selvnedværdigelse. Han siger eksplicit, at han er dårlig i skolen og positionerer sig selv som sådan, men implicit giver han udtryk for en selvnedværdigelse, ved at joke med på eksempelvis Eriks nedgørende positioneringer af ham. Han accepterer, og deltager snarere end afviser nedgørelse af ham, hvilket også afspejler sig i den måde han forholder sig til romantiske relationer på. Thor giver sjældent eksplicit udtryk for sin seksualitet, men han fortæller Anne, at han på hans sociale medier ofte får reklamer for datinghjemmesider, hvilket også leder til grove jokes fra Erik (uddrag 30: 21). Lian har i sin feltdagbog noteret en episode, hvor Thor laver en "flipflop" med nogle af pigerne fra klassen, og de spørger ind til, hvorvidt han har et "crush" på nogen:

"Thor slutter sig til Mona og Lærke som har lavet en flip flop med forskellige 'dares'. Det er blandt andet noget med at give en scorereplik til en af det andet køn og noget at fortælle om et gammelt crush. Rikke prøver også, men vil vist ikke udføre det hun skal og Lærke kommenterer 'never back down from a dare'. De prøver at overtale Thor til at sige forbogstavet på sit crush. Da han siger han ikke har nogen, siger hun at han ikke kan have lever i 15 år uden at have haft et crush på skolen."

(Lian, feltdagbog, 19/11/24)

Thor giver udtryk for ikke at være særlig åben omkring sin seksualitet og romantiske relationer, hvilket måske kan hænge sammen med at emnet om Thor og romantiske relationer ofte bliver lavet med sjov med, blandt andet af Erik (uddrag 30: 21). Dog udviser Thor i højere grad en heteroseksuel orientering, som når han afviser andres positionering af ham som "gay" (uddrag 31: 21-22), men det er uklart hvad hans seksuelle orientering er. Han giver også udtryk for at joke med homoseksualitet, da han på en lydoptagelse siger at "Anker er til mænd" (uddrag 32: 22).

Thor bærer mandligt kropstegn. Både andre og ham selv giver udtryk for at identificere ham som mand. Hans kønsidentificering kommer til udtryk gennem udbredte

maskuline tendenser, blandt andet gennem hans tøjstil og hans interesser. Han giver udtryk for at have en todelt interessesfære, der omfatter både fysisk styrke i forhold til træning og gaming. De to forskellige interesser bliver af hans indhold på YouTube, præsenteret som to forskellige maskulinitetstyper (se eksempel 5 og 6). Hans skolepositionering giver udtryk for en del selvnedgørelse og for at have "givet op". Det er ofte i sammenligning med sine venner, at han bliver positioneret som "dårlig", hvilket giver anledning til en afstandtagen fra de faglige kompetencer, både på en humoristisk måde, men også på en overlegen måde, med et udtryk for at være "træt af skolen". Thor er altså en dreng, der giver udtryk for flere typer af maskulinitet. Han giver både udtryk for en mere tilbageholdende og selvnedgørende maskulinitet, men han giver også udtryk for at have interesser inden for en hårdere og mere traditionel maskulinitet. I interaktionsanalyserne skal vi se, hvordan Thor også indgår i normoverskridende adfærd, når andre beder ham om det. Vi skal også se, hvordan Thors selvnedgørende maskulinitet, kan komme til udtryk som en modstandsdygtighed, gennem hans interaktionelle praksisser.

Oh fuck

Når forskerne laver feltarbejde på skolen, uddeler de mikrofoner til et par elever i de to klasser. Anne kommer til en engelsktime i Thors klasse, hvor hun uddeler mikrofonerne. Thor får mikrofon på. I nogle sekunder siger han ikke noget, indtil hans ven Anker kalder hans navn.

Uddrag 5: oh fuck

1 Anker Thor
2 Thor ja?
3 Anker nu kan du ikke sige alt muligt
4 Thor ↓oh fhuck?↓
5 Anker [racist
6 Thor [shit ↓nu k- nu kan jeg ik↓ (...) #↓skibidi bi:↓# (...) #↓sigma↓# hhh

(Thor, selvoptagelse, 14/11/24)

I linje 1 ser vi Anker anmode om opmærksomhed fra Thor, da han siger hans navn. Linje 1 fungerer som en præudvidelse til Ankers førstepart i linje 3, hvor han påpeger Thors situation med at få mikrofon på med "nu kan du ikke sige alt muligt". I Ankers ytring ligger implikaturen om, at Thor ellers går rundt og siger "alt muligt". Implikaturen kommer til udtryk

gennem ordet "nu", som refererer til det faktum, at Thor har fået mikrofon på, hvilket ændrer situationen fra det den oprindeligt plejer at være. Anker indgår her i den gennemgående tendens vi har set før, at drengene forholder sig i høj grad til hvad man må og ikke må sige til mikrofonerne og at de ofte fungerer som "triggere" til at sige forbudte ting. Især racisme kommer til udtryk som en grænseoverskridende og forbudt ting at sige over for andre. Ankers positionering af Thor, som en der "siger alt muligt racist" stemmer ikke overens med det generelle indtryk jeg har fået af Thor gennem lydoptagelser. Thor initierer sjældent racistisk humor. Det er ikke til at vide, om det er fordi Thor er mere påpasselig med og opmærksom på ikke at sige racistiske ting når vi er der, men det kunne også pege på den tendens jeg ser hos Thor, at han ofte siger eller gør grænseoverskridende ting, når andre positionerer ham som en, der gør det. I dette uddrag ser vi netop det, da Thors respons i linje 4 med "↓oh fhuck?↓" bekræfter Ankers positionering af ham. Thors ytring i linje 4 er en stilisering, med overdrevet udtale i form af en skarp nedadgående tale og med opadgående slutintonation, samt aspiration og tryk på "fuck". Denne ytring fungerer som en slags banal humor (Franzén & Jonsson, 2024), hvor der gennem stiliseringen kan findes subtile tegn på, at Thor behandler Ankers ytring i linje 3 som humor. Stiliseringen angiver en grad af tistemighed der gør, at Thor behandler Ankers ytring som useriøs og som en joke han kan spille med på, ved at performe det Anker positionerer ham som. Thors performance fortsætter i linje 6, hvor han i overlap med Ankers ytring "racist" (med engelsk udtale) for alvor indtager rollen som en der siger "alt muligt". Anker når ikke at sige "racist" før Thor går i gang med at performe, men det virker ikke til at det nødvendigvis er det racistiske, der er vigtigt. Thors ytring i linje 6 indeholder flere stiliseringer med overdrevet tale og her siger han ord, som er populære blandt de unge med ytringen "[shit ↓nu k- nu kan jeg ik↓ (...) #↓skibidi bi:↓# (...) #↓sigma↓# hhh."

Udtrykket "skibidi" som Thor først siger med en meget dyb og knirkende stemme, er et udtryk der ofte bliver brugt af de unge i skolen. Både Lian, Andreas og Anne genkender, at de hører flere andre elever bruge udtrykket, men det er uklart, hvad det betyder. I denne kontekst får det en betydning af at være noget, en person der overskrider grænser kunne finde på at sige. Ifølge en artikel fra independent.co.uk (Ahmed, 2025) er "skibidi" et ord, der bliver brugt af unge mennesker, uden nogen bestemt betydning. Det er en slags fyldeord som i højere grad skal indikere en opmærksomhed på virale trends, og at man er med på de populære ting,

der florerer på de sociale medier. Thor giver her udtryk for at bruge "skibidi", som en måde at lege med på Ankers positionering af ham som en, der benytter sig af grænseoverskridende sprogbrug, som "voksne" ikke nødvendigvis forstår. Hans intonation af udtrykket med en meget dyb og knirkende stemme, giver udtryk for at han tydeligt indikerer en performance. I andre selvoptagelser med Thor, hører jeg ham bruge "skibidi" på samme måde, altså som et ord han siger ind i mikrofonen (se bilag 1, uddrag 22: 15-16). Det virker som om han giver udtryk for at performe og give udtryk for "ungdomssprog". Det andet udtryk han bruger, er "sigma". Center for Digital Pædagogik (2025) har i deres forundersøgelse af manofæriske tendenser observeret en brug af netop ordet "sigma" hos børn og unge. De definerer ordet som et incelsfærisk ord, hvis betydning er en sej, selvstændig, mand der ikke har brug for nogen. De påpeger, at ordet ofte bliver brugt med en ironisk distance til dets originale betydning, og dermed ikke som et ord, der indikerer reelle problematiske synspunkter når unge bruger det (Center for Digital Pædagogik, 2025: 15). I denne kontekst, bruger Thor det netop på denne måde; det er en stilisering, med en stemme der indikerer en person der overskrider normer og grænser ved at sige "forbudte" udtryk. Thors stilisering af ordet med en meget dyb intonation og en knirkende stemme "#↓sigma↓#" giver udtryk for en opmærksomhed mod hvilken betydning ordet har og lægger en ironisk distance til betydningen. Tostemmigheden divergerer, da Thor med sin tydelige stilisering ikke giver udtryk for en investering i den identitetspraksis inden for en til dels mere problematisk maskulinitet, ordet i sig selv hentyder til. Thors brug af de to stilerede udtryk som respons på Ankers humoristiske positionering af ham, giver dermed mere udtryk for at lave sjov med en form for problematisk eller grænseoverskridende maskulinitetspraksis, som disse ord netop kunne indikere. Thors ytringer i linje 4 og 6, er dermed humorresponser i form af second jokes på Ankers positionering af Thor som en, der "siger alt muligt racistisk". Thor benytter sig altså af tostemmig performance i form af stilisering som humorrespons til en positionering han får. Ved at bekræfte positioneringen opnår han altså både at tilpasse sig Anker, og benytte sig af humor som relationsskabende, samtidig med at han giver udtryk for ikke-investering i den positionering han bliver tildelt og påtager sig. Thor giver altså udtryk for en grænseoverskridende maskulinitet, uden at give udtryk for investering i en sådan identitetspraksis.

Brugen af humor spiller ofte også ind, i dynamikken mellem Thor og hans ven Erik, som ofte har en drillende og til tider grov humoristisk omgang med hinanden. I uddrag 6, skal vi se et eksempel på, hvordan Thors respons på Eriks grove positioneringer af ham, kan fungere som en måde at udvise modstandsdygtighed og dermed give udtryk for en hårdere maskulinitet, end den selvnedgørelse der ellers er på spil.

I det mindste er jeg da socialt god

I fokusgruppeinterviewet Anne lavede med Erik, Anker og Thor kom dynamikken mellem Thor og Erik meget til udtryk. De to lavede ofte jokes med hinanden, nogle grove og nogle ikke, og Erik positionerede flere gange Thor som værende dårlig, uduelig og uelskelig. I den sidste del af interviewet forklarer Anne, at de skal nå at snakke om skolen. Til det giver Thor et "åh nej"-agtigt svar, hvorefter Anne stiller spørgsmålet om, hvordan man er god i skolen.

Uddrag xx: i det mindste har jeg- er jeg da socialt god.

- 1 Anne hvordan er man god i skolen?
- 2 Erik ø:h
- 3 Thor ø- ikke vær ligesom [mig_
- 4 Anker [man kan både være god fagligt og s-
- 5 men man kan også være god socialt.
- 6 Thor ja jeg fik af vide jeg var ↑god socialt↑ men jeg var f-
- 7 elendig fagligt.
- 8 Erik s- som Amalie sagde hun sagde >nu kommer vi lige lidt ud
- 9 på m- men Amalie sagde til samtalen (.) hun har sådan
- 10 lidt en teori om man kan være (.) fagligt god men så kan
- 11 man ikke være socialt god (.) eller du kan være (.)
- 12 socialt god men du kan ikke være fagligt god.
- 13 Thor sådan har jeg det. hh [så må du-
- 14 Anne [kan man ikke være begge dele?
- 15 Anker øh jo (.) jeg tror godt man kan være begge dele men
- 16 Erik men sådan (.) i samme grad
- 17 Thor i det mindste har jeg- er jeg da socialt god.
- 18 Erik hvilke venner har du.
- 19 Thor °jao jeg kender s-° hh altså det godt d- altså hvem har
- 20 sagt jeg har venner på skolen her hah hah

21 Erik hhh >(skyd lige ham)< men altså sådan hvordan er du god i
22 skolen

(Thor, Erik og Anker, fokusgruppeinterview, 24/01/25)

I linje 1 stiller Anne spørgsmålet ”hvordan er man god i skolen?” hvor Erik tøver lidt med et svar i form af det, der kan betegnes som en ordfindingsmarkør med ”ø:h” i linje 2. Thor tager turen i linje 3 og svarer ” ø- ikke vær ligesom [mig_” og bringer altså sig selv ind, som eksemplar på, hvordan man ikke er god i skolen. Thors ytring positionerer ham selv som dårlig i skolen, og som om det er noget han er med brugen af verbet ”være”.

Anker overlapper Thors tur i linje 4 med ”[man kan både være god fagligt og s- men man kan også være god socialt.”. Ankers ytring er en generel anseelse, og virker til at være en kategorisering han har fået et andet sted fra. I Thors ytring i linje 3 sætter han fokus over på sig selv og Ankers overlap kunne indikere, at Anker behandler Thors tur som ufyldstgørende for Annes spørgsmål. Ankers ytring, der indeholder et mere generelt svar om det at være god i skolen, sætter det at være god op i to kategorier. I linje 6 responderer Thor på Ankers ytring med ”ja jeg fik af vide jeg var ↑god socialt↑ men jeg var f- elendig fagligt.” Han bekræfter Ankers kategorisering og begrunder sin bekræftelse ved igen at bruge sig selv som eksemplar. Thors ytring er en fortælling, der bekræfter hans egen påstand i linje 3 om, at han er dårlig i skolen, da det er noget han får at vide af andre. Thor behandler altså Ankers tur i linje 4 som en påstand, der kan bekræftes af Thor som eksemplar, ved at påpege andres positionering af ham som dårlig til det faglige, men god til det sociale.

Derefter tager Erik turen i linje 8 og videreudvikler på Anker og Thors opdeling af social og faglig god, med en fortælling om en af deres lærere, der gav udtryk for denne opdeling (linje 8-11). Han fortæller, at deres lærer har en teori om at man kan være fagligt god, men ikke socialt god og afslutter med: ” eller du kan være (.) socialt god men du kan ikke være fagligt god.” i linje 11-12. Denne ytring responderer Thor på, ved igen at bringe ham selv ind som eksemplar med ytringen ”sådan har jeg det. hh”. Med denne ytring giver Thor udtryk for, at det ikke bare er noget, der bliver fortalt ham, det er også sådan han har det. Han erklærer sig altså igen enig med denne opdeling af fagligt og socialt god, ved at påtale sin egen situation. Han griner, og giver dermed udtryk for at behandle sin selv-

positionering som en smule humoristisk. Der er ikke nogen af disse negative selvpositioneringer, der bliver responderet på af de andre. Anne behandler hans tur som slut efter han har grint, ved at overlapse og spørge ind til deres opdeling af socialt og fagligt god som to modstridende kategorier med spørgsmålet "kan man ikke være begge dele?" i linje 14. Dette kunne måske også være en måde at udfordre Thors positionering af ham selv, som rigtigt opdelt. Her tager Anker turen i linje 14 med ytringen "øh jo (.) jeg tror godt man kan være begge dele men" og hertil tilføjer Erik "men sådan (.) i samme grad" i linje 16. I disse to ture giver Anker og Erik udtryk for sammen at respondere på Annes spørgsmål med en til dels generel fortolkning af det at være god i skolen som opdelt i fagligt og socialt. Eriks ytring i linje 16 henviser til bekræftelse af Ankers påstand om, at man godt kan være begge dele, men tilføjer at det er opdelt i grader. Man kan altså ikke være socialt og fagligt dygtig, i samme grad.

I linje 17 tager Thor turen med ytringen "i det mindste har jeg- er jeg da socialt god." og sætter igen fokus på sin egen situation. Hans ture adskiller sig altså fra Anker og Eriks ture, hvor Thor forsøger at svare på spørgsmålet ud fra en negativ udlægning af sig selv og det at være god i skolen, hvorimod Anker og Erik ikke nævner deres eget forhold til det at være gode eller dårlige i skolen. Denne dynamik stemmer overens med den generelle dynamik, der mellem de tre venner. Erik og Anker som de gode, og Thor som den dårlige i skolen. Thors ytring i linje 17, adskiller sig fra hans andre ytringer, ved at være en positiv vurdering af sig selv og påpeger, at han er socialt god. Hans brug af frasen "i det mindste" angiver en hentydning til det selvnedgørende element. I linje 18 kommer Erik med en respons på Thors tur i linje 17, med spørgsmålet "hvilke venner har du.". Eriks ytring er ambivalent i den forstand, at både Erik og Anker er Thors venner, men Erik indikerer med dette spørgsmål, at Thor ikke *har* venner. Erik behandler Thors positive vurdering af sig selv som noget han skal stilles til ansvar over for, og vender dermed vurderingen af Thor til at være negativ. I linje 19 og 20 behandler Thor Eriks spørgsmål som humor og laver en second joke der bekræfter Eriks positionering af ham som uden venner med ytringen "°jao jeg kender s-° hh altså det godt d- altså hvem har sagt jeg har venner på skolen her hah hah". Grinet til sidst indikerer denne ytring som værende humorrespons, og Thors bekræftelse af Eriks positionering kommer til udtryk gennem ytringen "hvem har sagt jeg har venner på skolen

her". Set i lyset af Thors respons, så kan Eriks spørgsmål ses som en practical joke, hvilket giver Thor begrænsede muligheder inden for humorrespons, fordi det betyder at han skal grine af sig selv (Smith, 2009). Han ikke bare griner, hans ytring har også form som en reparation, der skal indikere, at det var Erik, der tog fejl i at antage, at Thor mente han havde venner på skolen. Der ligger en ambivalens i Thors respons, da han altså både giver et slags comeback til Erik og nærmest siger "hvem har sagt, at du er min ven", men samtidig fungerer denne tur selvnedgørende og bekræfter Eriks positionering af ham, som en der ikke har venner på skolen. Det selvnedgørende element virker til at være en måde hvorpå Thor både aligner med Erik, samtidig med at virke modstandsdygtig over for Eriks nedværdigende positionering. Det humoristiske aspekt i denne interaktion gør, at både Erik og Thor undgår at tage ansvar for de positioneringer, de giver udtryk for. Thors ytring i linje 17, var en positiv selvsvurdering, som blev behandlet i højere grad som noget, der skulle tages ansvar for, og som måtte gøres grin med, end hans tidligere negative selvsvurderinger. Det giver altså tilmed et indtryk af, at negative vurderinger af Thor er i denne dynamik blandt Thor og Erik, mere præfereret og mindre markeret, end positive vurderinger. Det at kunne holde til negative vurderinger kan siges at give udtryk for en mere hårdfør maskulinitet, hvor de negative følelser, der kan følge med negative vurderinger af én, ikke bliver taget sig af. Det er altså mere præfereret at udvise modstandsdygtighed, end at udvise sårbarhed over for nedværdigelse.

I linje 20 laver Erik en respons med et lille grin og en ytring, der er svær at høre, men lyder som en grov kommentar, der kunne fungere som en "jeg fik det sidste ord"-agtig ytring, efterfulgt af en drejning tilbage til emnet om, hvordan man er god i skolen. Så i dette datauddrag bliver det altså tydeligere, hvordan Thors lidt tilbageholdende og selvnedgørende maskulinitet kommer til udtryk som en modstandsdygtighed mod andres nedgørelse af ham. Derudover kommer brugen af humor til udtryk som at være en måde at navigere udenom et følelsesmæssigt aspekt, der kan være ved at blive vurderet negativt. Det efterlader en ambivalens, da en selvnedgørende respons også udviser modstandsdygtighed.

Thors maskulinitetsorienterede identitetspraksisser

Thors maskulinitetsorienterede identitetspraksisser kommer til udtryk gennem stilisering og selvnedgørende humor, der efterlader et ambivalent maskulinitetsudtryk. Thor giver både udtryk for en tilbageholdende maskulinitet og en hårdfør maskulinitet. Han udviser både

interesse inden for fysisk styrke og inden for computerspil. Thors identitetspraksisser udviser maskulinitetsorientering ved gennem stilisering og humor signalerer hans interaktionelle praksisser et udtryk at være modstridende, risikovillig, hård og følelsesmæssigt tilbageholdende - alle attributter inden for hegemonisk maskulinitet. I uddrag 5 så vi, hvordan han indtager rollen som en der "siger alle mulige ting" gennem tostemmig performance med stiliseringer som en second joke. I uddrag 6 så vi, hvordan Thor indtager en positionering af ham som en der ikke har nogen venner, også ved at lave en second joke, som så giver udtryk for en ambivalens i form af både modstandsdygtighed og selvnedgørelse. Thors maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser der kommer til udtryk gennem selvnedgørende humor, signalerer også en ambivalens i forhold til Thors følelsesinvestering. Gennem selvnedgørelse udviser han altså modstandsdygtighed i stedet for sårbarhed, samtidig med at signalere en distance til det følelsesmæssige aspekt af nedgørelse. Derved bliver det her belyst, hvordan Thors interaktionelle praksisser giver udtryk for en orientering mod en hegemonisk maskulinitet, der i højere grad angiver modstandsdygtighed og følelsesmæssig tilbageholdenhed, end sårbarhed og selvnedgørelse.

Diskussion

Orienteringen mod en hegemonisk maskulinitet

Gennemgangen af de tre drenges maskulinitetsudtryk i deres skolehverdag, samt analysen af deres maskulinitetsorienterede praksisser i deres interaktioner, har således belyst, hvordan William, Louis og Thors udtryk for maskulinitetsorienterede identitetspraksisser gennem tostemmige performances, stiliseringer og humor efterlader en ambivalens i drengenes maskulinitetsudtryk. Deres hverdagspraksisser og interaktionelle praksisser giver udtryk for en orientering mod hegemonisk maskulinitet som beskrevet af Lawson (2023), med attributter som fysisk styrke, følelsesmæssig tilbageholdenhed, heteroseksualitet og autoritet. Denne orientering ses på forskellig vis. William giver udtryk for en konkurrencepræget maskulinitet i sin tilgang til skolekarakterer og sportsaktiviteter i skolen (bilag 1, uddrag 3), Thor kategoriserer fysisk træning som vigtigere end computerspil (bilag 1, uddrag 22), og Louis indikerer en risikovillighed ved at sige normoverskridende ting foran voksne (uddrag 4; bilag 1, uddrag 13).

Derudover ses antiskolepositionering som en fælles praksis, hvor drengene, i tråd med Jonssons (2014) forståelse af drenges antiskolekultur, udtrykker distance til skolen, dog på forskellig vis. William ser skolen som et "level" man bare skal igennem (bilag 1, uddrag 4), Thor er træt af skolen (bilag 1, uddrag 28), og Louis positionerer sig som klog uden at anstrenge sig (bilag 1, uddrag 17). Alle tre positioner kan tolkes som måder, hvorpå de orienterer sig mod hegemonisk maskulinitet, ud fra pointen om, at antiskolekultur anses som en måde at udøve hegemonisk maskulinitet (se Jonsson, 2014: 277). Heteroseksualitet som normativt udgangspunkt er også til stede i drengenes praksisser, som når Louis og Thor omtaler homoseksualitet humoristisk (bilag 1, uddrag 21 og 32), mens William anvender Instagram til at "scoute damer" (bilag 1, uddrag 8). Det er altså til at få øje på, hvordan drengene hver især orienterer sig mod et hegemonisk maskulinitetsideal, samtidig med at de giver udtryk for forskellige maskulinitetsudtryk.

I de interaktionelle analyser af drengenes hverdagsinteraktioner, kan det diskuteres, hvordan humor, tostemmighed og stiliseringer fungerer som en måde, hvorpå drengene orienterer sig væk fra eller imod hegemoniske maskulinitetsidealer. Et fællestræk, der kommer frem i analyserne, er, hvordan alle tre drenges interaktionelle praksisser efterlader en ambivalens i deres maskulinitetsudtryk. I uddrag 1 omtaler William fysiske smerter på en måde, der kunne udfordre idealet om en følelsesmæssig tilbageholdenhed hos mænd. I sig selv er det en bevægelse væk fra et hegemonisk maskulinitetsideal. Men måden han gør det på, gennem subtil stilisering og banal humor, tydeliggør en ikke-investering og den humoristiske performance fungerer bekræftende over for det normative maskulinitetsaspekt af, at mænd ikke klager over smerter. På den måde opretholdes et hegemonisk maskulinitetsideal, gennem latterliggørelsen af noget ikke-hegemonisk maskulint, og de eksisterende maskulinitetsstrukturer bliver ikke udfordret, men i højere grad reproduceret.

Louis og Bertils interaktion (uddrag 3) er et andet eksempel på, hvordan interaktionelle praksisser efterlader en ambivalens i maskulinitetsudtryk. Connell (2005: 76) beskriver, hvordan racisme er forankret i det hegemoniske maskulinitetsbegreb, og kommer til udtryk, som et redskab til at bryde sociale normer og give udtryk for risikovillighed i form af netop at udvise grænseoverskridende adfærd. Humoren og ironiens lag i interaktionen skaber en dobbelthed, hvor racismen både latterliggøres og bruges performativt. Dermed kan det

diskuteres, hvorvidt Louis' imitationer af Bertil som racist, kan siges at være latterliggørende over for det at være racist og kunne dermed muligvis indikerer en orientering væk fra et hegemonisk maskulinitetsudtryk, eller om det i højere grad fungerer som et humoristisk greb, der udviser grænsesøgende og normoverskridende adfærd, hvilket på den anden side stemmer overens med hegemoniske maskulinitetsidealer. Louis' interaktion med Ibrahim i uddrag 4, viser ligeledes ambivalens. Louis opfordrer Ibrahim til at sige noget "forbudt" til mikrofonen, og orienterer sig her imod at behandle grænseoverskridende adfærd som sjovt. Hans respons med ikke-grin og en disciplinerende stilisering fremstår både som en grænsesættende handling, men indeholder også en grad af ikke-investering i den grænsesættende handling. Den disciplinerende og irettesættende handling kan i interaktionen betragtes som en orientering mod hegemonisk maskulinitet, men de interaktionelle praksisser med stilisering og humor, kan på den anden side betragtes som en måde at signalere en grad af ikke-investering i disse handlinger, og dermed en grad af orientering væk fra et hegemonisk maskulinitetsideal.

Thor benytter selvnedgørende humor i uddrag 6, som kan tolkes som en modstandsdygtig maskulinitetspraksis. Ved at nedgøre sig selv som en humorrespons, kunne det signalere en følelsesmæssig distance til det at blive nedgjort af Erik, og dermed opretholde et normativt maskulinitetsudtryk om ikke at udvise sårbarhed. Selvom det at nedgøre sig selv kan betragtes som en undergravning af en maskulin stolthed, så kan det siges, at den interaktionelle praksis i form af humorrespons og second joke i højere grad fungerer som en form for modstandsdygtighed, i stedet for sårbarhed. Thors modstridende maskulinitetspraksisser, efterlader altså her en ambivalens i hans maskulinitetsudtryk.

Humor som interaktionel strategi

I alle analyserne fungerer humor som en central praksis til at forhandle maskulinitet. Med Billig (2005) som udgangspunkt, ser vi hvordan humor både opretholder og udfordrer social orden. Jonsson & Franzén (2025) viser, hvordan ikke-grin fungerer disciplinerende og som en affektiv praksis i interaktion. Det kommer eksempelvis også til udtryk i uddrag 1, hvor Daniels respons med et ikke-grin over for Williams forsøg på en tostemmig performance i beklagelsen af smerter, fungerer disciplinerende på Williams humoristiske forsøg på at inddrage ham i en practical joke. I uddragene blev det også vist, hvordan banal humor hos Louis og William, opretholder en norm om følelsesmæssig distance. Williams brug af banal humor i form af en

subtil stilisering i uddrag 2 med "shit thats deep bro" kan betragtes som en måde at opretholde en distance til noget følelsesmæssigt vurderende, hvilket også efterlader et ambivalent maskulinitetsudtryk. Også i Louis' grænsesættende interaktion, kan den banale humor betragtes som en slags dobbeltstrategi: den muliggør grænsesætning, men trækker samtidig alvoren ud af den, hvilket gør det vanskeligt at udlede en klar positionering imod problematiske maskulinitetspraksisser.

Ambivalens i maskulinitetsudtryk

Et gennemgående tema er, at humor efterlader en ambivalens i drengenes maskulinitetsudtryk. På én gang opnår de både at praktisere og at udfordre hegemonisk maskulinitet, og ofte i samme ytring. Dette efterlader uklarhed omkring, hvorvidt de interaktionelle praksisser faktisk forsøger at nedbryde normerne, eller om de blot fungerer strategisk iscenesættende inden for en normativ maskulinitet. Korobovs (2005) pointe om, at unge drenge bruger ironi som en måde at fremstå både maskuline inden for normative maskulinitetsudtryk, der fungerer normoverskridende, men samtidig også socialt kompetente, er central i denne udlægning. Humoren kan betragtes som en strategi, der både beskytter mod sanktion og muliggør eksperimentering med identitet. På den anden side, kan det også føre til, at ikke-hegemoniske maskulinitetsudtryk som sårbarhed eller følelsesmæssige udtryk, ikke bliver taget alvorligt, hverken af drengene eller af andre. Når Louis irettesætter Ibrahim med humor, efterlades det til dels uklart, om han faktisk mener det. Når Thor nedgør sig selv med humor, kan det betragtes som både at styrke sit udtryk for modstandsdygtighed, men samtidig også sin følelsesmæssige isolation.

Diskussionen rejser dermed spørgsmålet: hvad er konsekvensen af, at humor anvendes som en primær interaktionel strategi til at navigere i maskulinitetsidealer? På den ene side kan det betragtes som en fleksibel måde at forhandle kønsnormer, hvor drengene ikke sættes i bås og som ikke gør dem sårbare for sanktioner eller kritik fra omgivelser. På den anden side risikerer det at fastholde drenge i en form for følelsesmæssig distance, hvor sårbarhed, grænsesætning og refleksion bliver latterliggjort. Louis' brug af humor i grænsesættende situationer overfor problematiske maskulinitetstendenser (som homofobi) kan eksempelvis betragtes som en måde, hvordan selv inkluderende praksisser får et lag af ikke-investering. Det

er en vigtig indsigt, der viser, hvordan humor kan fastholde og eventuelt reproducere hegemonisk maskulinitet netop ved at svække konfrontationen og skabe uklarhed om, hvad de mener. Her bliver humor ikke kun en social lim, men kan også betragtes som en forhindring for ændringer i forhold til de hegemoniske maskulinitetsidealer.

Denne undersøgelse bidrager altså til forståelsen af, hvordan humor, stilisering og tostemmig performance fungerer som diskursive ressourcer i konstruktionen af maskulinitet blandt unge drenge. Med afsæt i Connell og Messerschmidts (2005) begreb om hegemonisk maskulinitet som diskursiv ressource og Lawsons (2023) definition af en hegemonisk maskulinitet i nutidens vestlige samfund, har jeg vist, hvordan William, Louis og Thor ikke blot trækker på maskuline normer, men også udfordrer og distancerer sig fra dem, ofte på én og samme tid. Med det efterlades en ambivalens, som synes at være et centralt kendetegn ved deres maskulinitetsudtryk: På én gang opretholdes de hegemoniske idealer og på samme tid udfordres de gennem følelsesmæssige åbninger, selvnedgørelse og grænsesættende humor, men hvor humoren efterlader en ambivalens i forhold til drengenes positionering af maskulinitet. Den følelsesmæssige tilbageholdelse er en opretholdelse af de hegemoniske idealer og humor fungerer som et vigtigt redskab i en balancegang mellem den kontekstuelle investering af forskellige maskulinitetsudtryk. Humor kan altså fungere som en mediator, der både åbner og lukker rum for alternative kønsudtryk. Dermed understøtter mine pointer også Bodó et al.'s (2019) pointer om, at ironi og humor i højere grad reproducerer magtstrukturer i nye former, frem for at nedbryde dem.

Metodiske overvejelser

Det er især gennem den sprogligt etnografiske metode, at jeg kan udlede hvordan de tre drenge med forskellige maskulinitetsudtryk, alle sammen benytter sig af de samme interaktionelle praksisser i maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser. Med mine etnografiske observationer af, hvordan de tre drenge giver et forskelligt udtryk for maskulinitet, bliver det igennem de interaktionelle sproglige analyser tydeliggjort, at drengenes praksisser har meget til fælles. Drengenes maskulinitetspraksisser som de kommer til udtryk gennem etnografisk observation, er altså kun det halve billede. Dermed bliver de sproglige analyser af, *hvordan* drengenes maskulinitetsrelaterede praksisser kommer sprogligt til udtryk, en vigtig del af billedet. Det er netop i kombinationen af sproglige analyser og etnografiske observationer, at en dybere

forståelse opnås af, hvordan de tre drenge giver udtryk for maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser, og hvordan der gennem disse praksisser efterlades en ambivalens i deres maskulinitetsudtryk, især udtrykt ved en opretholdelse af følelsesmæssig tilbageholdenhed. Hvorvidt man skal se dette som problematisk, afhænger af, om man vurderer ambivalens som en frihed eller en begrænsning. Men én ting bliver dog centralt i drengenes maskulinitetsrelaterede maskulinitetspraksisser: humor er ikke neutral, den skaber social orden. Og i dette tilfælde er det en orden, der kan siges både at udfordre og opretholde en hegemonisk maskulinitet, hvor især følelsesmæssig tilbageholdenhed ser ud til at forblive en normativ maskulinitetspraksis.

Konklusion

Ud fra min sproglig etnografiske undersøgelse, kan jeg konkludere, at William, Louis og Thor med forskellige maskulinitetsudtryk, alle giver udtryk for maskulinitetsrelaterede identitetspraksisser med sproglige praksisser som humor, stiliseringer og tostemmig performance. Williams maskulinitetsorienterede identitetspraksis kommer i analysen til udtryk som en mere hård maskulinitet gennem banal humor og stilisering. Louis' maskulinitetsorienterede identitetspraksisser kommer til udtryk som en mere normoverskridende og risikovillig, men også alternativ maskulinitet, gennem stiliseringer og humoristiske anden-positioneringer. Endelig kommer Thors maskulinitetsorienterede identitetspraksis til udtryk som en mere tilbageholdende, men også modstandsdygtig maskulinitet gennem stiliseringer og second jokes med selvnedgørende humoristisk performance. Drengenes sproglige praksisser peger i retning af en hegemonisk maskulinitet, hvor humor både udfordrer og reproducerer hegemoniske maskulinitetsidealer. De sproglige praksisser efterlader en ambivalens i drengenes maskulinitetsudtryk; på én og samme tid kan de sproglige praksisser signalere en bevægelse væk fra hegemoniske maskulinitetsidealer, og en orientering mod dem. Humor kan dermed betragtes som en mediator for den hegemoniske maskulinitet som diskursiv ressource. De sproglige praksisser efterlader især en ambivalens i forhold til investering i følelser, og det kan derfor diskuteres, hvorvidt humor, stilisering og tostemmig performance kan fungere reproducerende for følelsesmæssig tilbageholdenhed som en normativ maskulin praksis.

Appendix

Transskriptionsnøgle

[aa]	overlappende tale
(aa)	usikker transskription
(xxx)	uhørlig tale
((aa))	min kommentar
aa:	forlængelse af lyd
aa-	tydeligt cut-off midt i tale
aa?	Stærk stigende intonation
AA	tydelig høj tale
aa.	faldende intonation
°aa°	lav/blød tale
↑	skarp opadgående tale
↓	skarp nedadgående tale
>aa<	hurtig tale
\$aa\$	smilende/grinende stemme
#aa#	knirkende stemme
<u>aaa</u>	tryk med højere lyd eller pitch
hhh	grin uden hørbar vokal
hah	grin med hørbar vokal

Bibliografi

- Agha, A. (2005). Voicing, Footing and Enregisterment. *Journal of Linguistic Anthropology*, 15(1), s. 38-59.
- Ahmed, J. (2025). *What does 'skibidi' mean? Kids' top slang words of the year revealed*. (Independent) Hentet Maj 2025 fra Independent UK: <https://www.independent.co.uk/news/uk/home-news/skibidi-sigma-slay-slang-meaning-b2684146.html>
- Ahmed, S. (2010). Feminist Killjoys (and Other Willful Subjects). *Scholar & Feminist Online*, 8(3), s. 1–8.
- Ahmed, S. (2023). *The Feminist Killjoy Handbook*. London: Penguin Books.
- Andersen, N. M. (2010). Talesprog og sproglig polyfoni: Bachtins sproglige begrebsapparat i anvendelse. *Tijdschrift voor Skandinavistiek*, 31(2), s. 3-23.
- Austin, J. (1962). *How to Do Things with Words*. Oxford.: Oxford University Press.
- Bakhtin, M. (1981). *The Dialogic Imagination*. Austin: University of Texas Press.
- Bell, N. (2015). *We Are Not Amused: Failed Humor in Interaction*. Berlin, München, Boston: De GruyterMouton.
- Bell, N. (2017). Failed Humor. I S. Attardo, *The Routledge Handbook of Language and Humor* (s. 356–70). London: Routledge.
- Billig, M. (2005). *Laughter and Ridicule: Towards a Social Critique of Humour*. London: Sage.
- Bodó, C., Szabó, G., & Turai, R. (2019). Voices of masculinity: Men's talk in Hungarian university dormitories. *Discourse & Society*, 30(4), s. 339-358.
- Butler, J. (1990). *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. New York: Routledge.
- Center for Digital Pædagogik. (2025). *Forundersøgelse: Incelfællesskaber i stor vækst*. Hentet fra Center for Digital Pædagogik: <https://cfdp.dk/wp-content/uploads/2025/04/Forundersoegelse-Incelfaellesskaber-i-stor-vaekst-Center-for-Digital-Paedagogik.pdf>
- Clayman, S. E. (2013). Turn-Constructional Units and the Transition-Relevance Place. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 150-166). West Sussex: Blackwell Publishing.

- Connell, R., & Messerschmidt, J. (2005). Hegemonic Masculinity: Rethinking the Concept. *Gender and Society*, 19(6), s. 829-859.
- Connell, R. W. (2005). *Masculinities*. Cambridge: Polity Press.
- Coupland, N. (2007). *Style: Language Variation and Identity*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Drew, P. (1987). Po-Faced Receipts of Teases. *Linguistics*, 25, s. 219–53.
- Drew, P. (2013). Turn Design. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 131-149). West Sussex: Blackwell Publishing .
- Foucault, M. (1982). Why Study Power: The Question of the Subject. I H. Dreyfus, & P. Rabinow, *Michel Foucault. Beyond Structuralism and Hermeneutics*. Chicago: The Harvester Press.
- Franzén, A., & Jonsson, R. (2024). Banal humour and social order: Overlooked affects in staff interaction with incarcerated boys. *Incarceration*, 5, s. 1–20.
- Hay, J. (2001). The Pragmatics of Humor Support. *Humor: International Journal of Humor Research*, 14(1), s. 55–82.
- Hepburn, A., & Bolden, G. (2013). The Conversation Analytic Approach to Transcription. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 57-76). West Sussex: Blackwell Publishing.
- Heritage, J. (2013). Epistemics in Conversation. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 370-394). West Sussex: Blackwell Publishing .
- Jørgensen, J. N. (2008). Poly-lingual languaging around and among children and adolescents. *International Journal of Multilingualism*, 5(3), s. 161–176.
- Jørgensen, K. M. (2016). The media go-along: Researching mobilities with media at hand. *MedieKultur*, 60, s. 32-49.
- Jonsson, R. (2014). Boys' Anti-School Culture? Narratives and School Practices. *Anthropology & Education Quarterly*, 45(3), s. 276–292.
- Jonsson, R., & Franzén, A. (2025). Excluding unlaughter: Humor as affective practice in a youth detention center for boys. *Journal of Linguistic Anthropology*, 35(1), s. 1-24.

- Korobov, N. (2005). Ironizing Masculinity: How Adolescent Boys Negotiate Hetero-Normative Dilemmas in Conversational Interaction. *The Journal of Men's Studies*, 13(2), s. 225-246.
- Lawson, R. (2023). *Language and Mediated Masculinities*. New York: Oxford University Press.
- Linell, P. (1998). *Approaching Dialogue : Talk, interaction and contexts in dialogical perspectives*. Amsterdam: John Benjamins.
- Madsen, L. M. (2015). Girls, Boys and Interaction. I L. M. Madsen, *Fighters, Girls and Other Identities Sociolinguistics in a Martial Arts Club* (s. 81-120). Bristol: Multilingual Matters.
- Madsen, L. M. (2018). Linguistic ethnography: Studying English language, cultures and practices. I P. Seargeant, A. Hewings, & S. Pihlaja, *The Routledge Handbook of English Language Studies* (s. 392-405). London: Routledge.
- Madsen, L. M. (2024). *EDUCABLE*. Hentet 2025 fra Institut for Nordiske Studier og Sprogvidenskab/Forskning: <https://nors.ku.dk/forskning/projekter/educable/>
- Pomerantz, A., & Heritage, J. (2013). Preference. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 210-228). West Sussex: Blackwell Publishing .
- Rampton, B., Maybin, J., & Roberts, C. (2015). Theory and Method in Linguistic Ethnography. I F. Copland, S. Shaw, & J. Snell, *Linguistic Ethnography: Interdisciplinary Explorations* (s. 14-50). London: Palgrave.
- Søndergaard, D. (2024). *Tegnet på Kroppen*. København: Hans Reitzels forlag .
- Smith, M. (2009). Humor, Unlaughter, and Boundary Maintenance. *Journal of American Folklore*, 122(484), s. 148–71.
- Snell, J., Shaw, S., & Copland, F. (2015). *Linguistic Ethnography : Interdisciplinary Explorations*. London: Palgrave.
- Steensig, J. (2013). Conversation Analysis and Affiliation and Alignment. I C. A. Chapelle., *The Encyclopedia of Applied Linguistics*. Blackwell Publishing.
- Stivers, T. (2013). Sequence Organization. I J. Sidnell, & T. Stivers, *The Handbook of Conversation Analysis* (s. 191-209). West Sussex: Blackwell Publishing.
- Stormhøj, C. (1999). Kønnets regerende dronning - en introduktion til køn og krop i Judith Butlers forfatterskab. *Kvinder, Køn og Forskning*(2), s. 53-66.

Talbot, M. (2019). *Language and Gender*. Cambridge: Polity Press.

Wetherell, M. (2013). Affect and Discourse—What's the Problem? From Affect as Excess to Affective/Discursive Practice. *Subjectivity*, 6(4), s. 349–68.

Wickberg, D. (1998). *The Senses of Humour: Self and Laughter in Modern America*. Ithaca, NY: Cornell University Press .